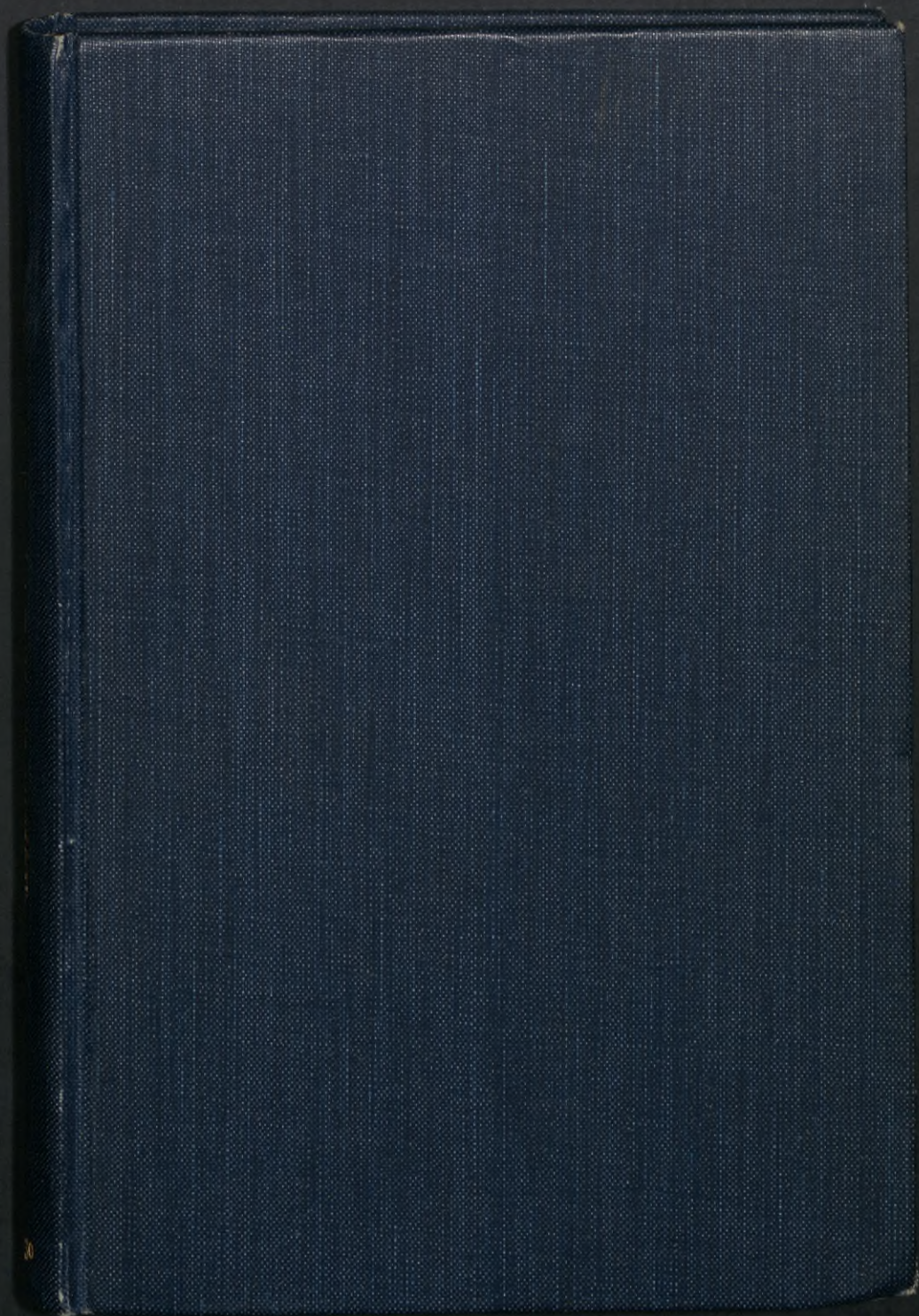

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

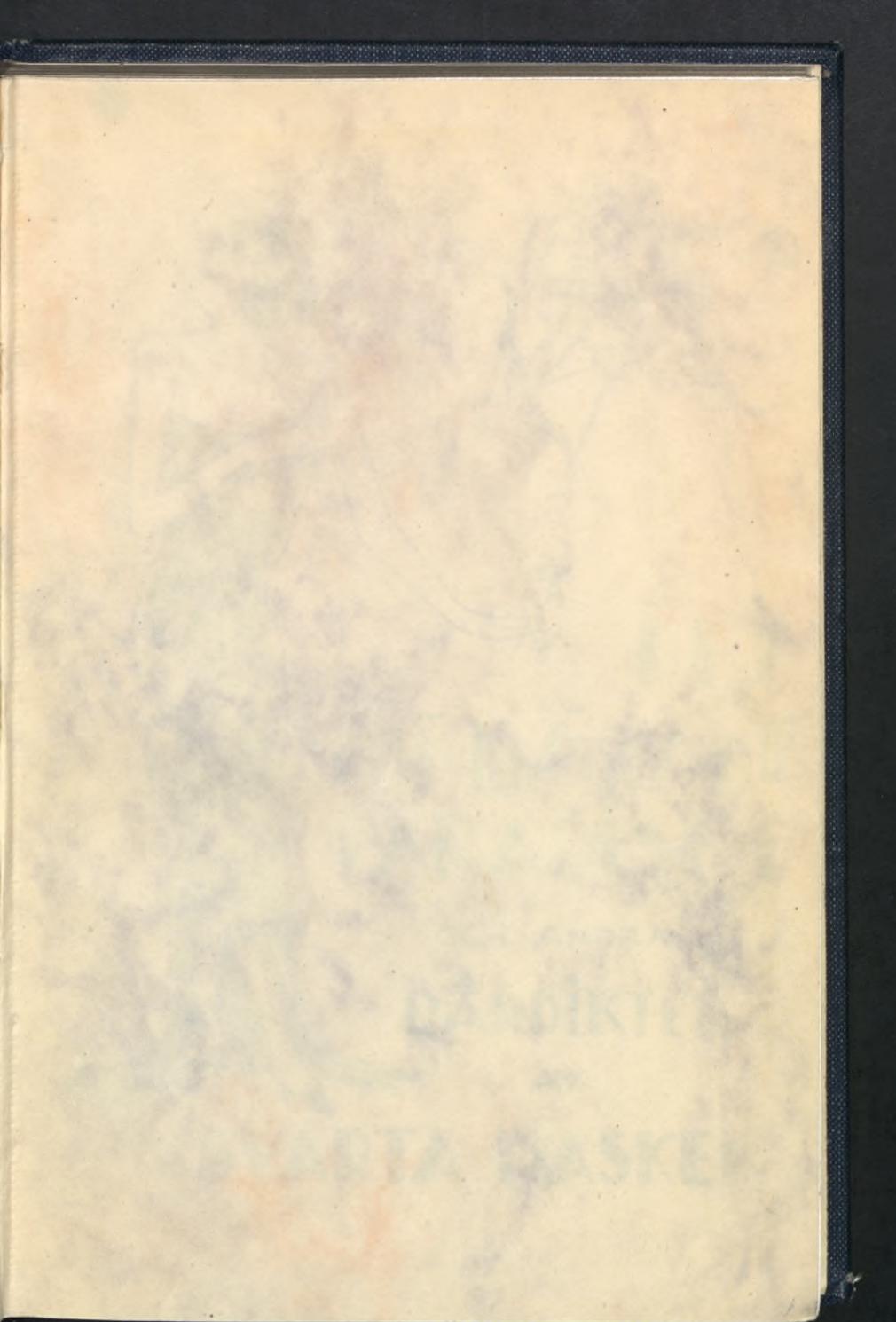

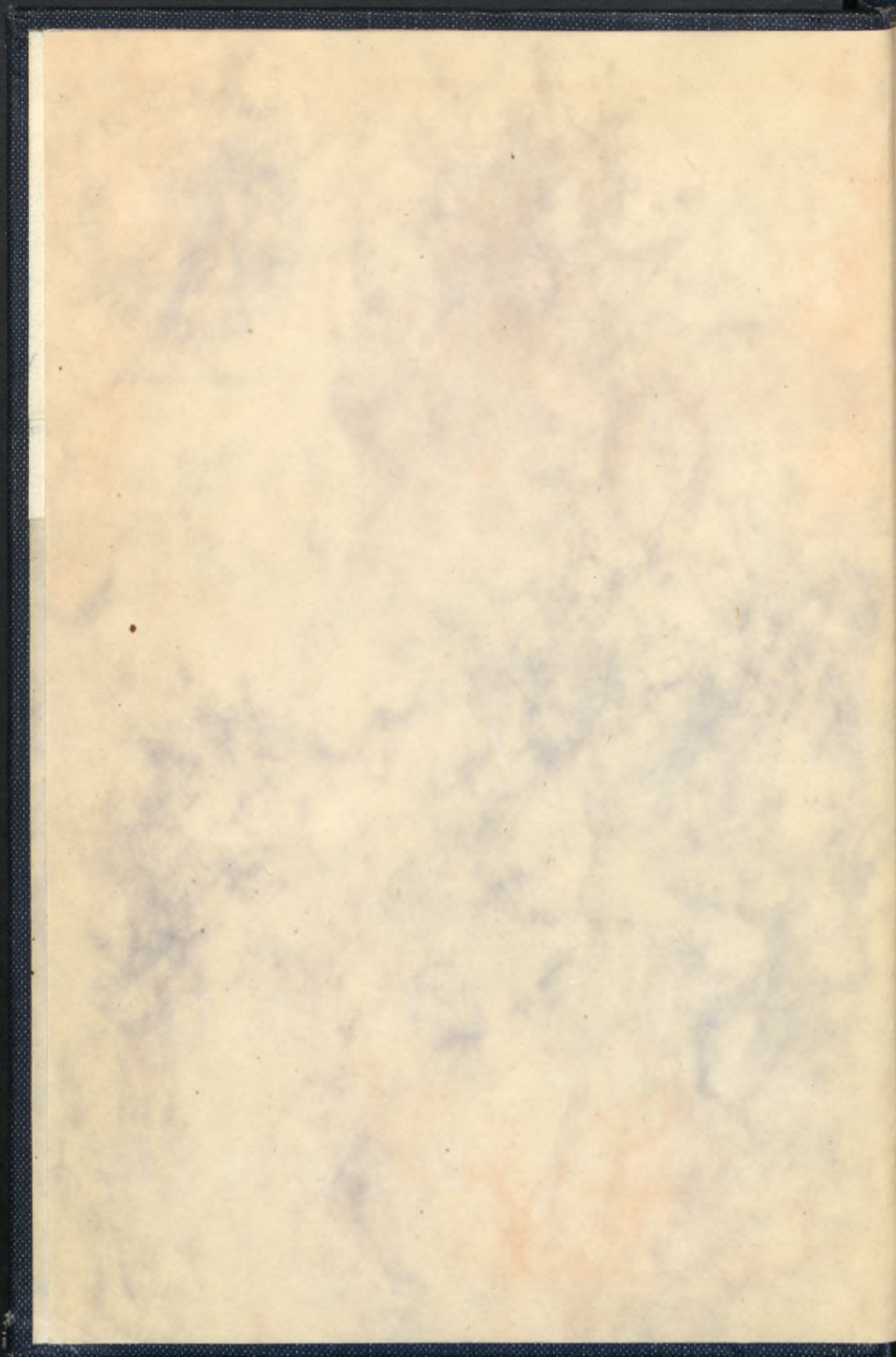
Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

Sv. $\frac{31}{1757}$

*Carlberg
1914*

CARLBERG.

DET
FÖRHÄXADE
PARADISET

OCH ANDRA

DÅRDIKTER

AV

SVARTA MASKEN

31
p. 1757

SVARTA MASKEN
DET FÖRHÄXADE PARADiset
OCH ANDRA
DÅRDIKTER

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

DET FÖRHÄXADE PARADISET

OCH ANDRA
DÅRDIKTER

AV

SVARTA MASKEN

[*Edman* *Friskoberg*]

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1930.

DET FÖRHÄXADE PARADISET.

Jag vandrar ensam i den stora parken,
ej drömmer jag, ej heller är jag vaken,
ej är jag klädd, ej är jag riktigt naken,
men bränner gör den sammetsgröna marken.

Och ej en vindfläkt finns som sig förbarmar,
de vackra träden äga ingen skugga;
om himlen låter några regnstänk dugga,
de sveda hål på mina bara armar.

Staketets spjälor äro heta bränder,
och stenarna de äro kol som glöda,
och blommorna ha dofter, vilka döda
var män'ska som dem fått i sina händer.

Men glad jag går fram till fontänens kanter,
där gnistrar drycken, som mitt bröst skall svalka,
men brant är stigen och min fot vill halka,
och vattnets droppar äro diamanter.

Jag med min hand vill smeka ömt en vessla —
strax till en jätteödla den sig skapar,
och ödlans öppna käft emot mig gapar —
en ros jag bryter, men den blir en nässla.

I parken jag ett härligt lustslott skådar,
dess väggar lysa gyllenrött i solen,
och smala vimplar fladdra från kupolen,
och tusen lyktor hänga där på trådar.

Igenom fönstret skymtar jag publiken,
därinne tråda sköna änglar dansen;
nog ha de vingar, men jag märker svansen,
och hånskratt blandar sig med harpmusiken.

Eldtungor äro väggarna av huset,
dess vimplar ormar, vilkas vrede svallar;
dess lyktor äro vita huvudskallar,
ur deras tomma hålor strömmar ljuset.

En kvinna trippar över grusets småsten
och bjuder mig en skål med sköna frukter,
hon niger, vrider sig och gör krumbukter —
jag tar en druva, men den blir en gråsten.

Förkrossad jag mot slottets trappa dignar:
»O, Herre, sänd en ängel ner med riset,
driv mig ur detta hemska paradiset,
och jag barmhärtigheten din välsignar!»

Så skedde, och jag såg i morgonljuset
en ängel — nej, det var min stränga gumma,
som stod invid min säng och hördes brumma:
»Har du nu äntligt sovit av dig ruset?»

UR DÄRENS RIMLEXIKON.

Vid järnvägsresor jag jämt kuperar,
med mina kollin jag kolliderar.
Och på hotellet, där jag rumsterar,
jag sover tryggt, ty jag dörr'n reglerar.

Vaktmästarn kommer och jag rockerar.
Jag ser på klockan, som minuterar.
På hästens rygg jag så glad kamperar,
fast han med bakbenen jämt hoverar.

När guden Amor mig amorterar,
med kyssar flickorna jag munderar.
Om Etna häftigt vulkaniserar,
jag far till Nordpolen och polerar.

Jag gärna vännerna visiterar,
när jag fått helan jag strax halverar,
vid bordet värden jag då glaserar,
han dricker duskål och mig broderar.

Vid vigselakter jag ej presterar,
men nubben dock jag med fröjd superar,
och metrevskroken jag själv maskerar,
såvida fisken jag ej noterar.

Min gumma, vilken i tyll florerar,
för kylan sig med en filt filtrerar.
Som lärkan vanligen hon kvitterar,
fast stundom giftigt hon mig pikerar.

På ängen bonden allt gräs lierar,
han åkern gödslar och den kalkerar,
och när som regnet från skyn fallerar,
han svär och gormar och högt fanerar.

Jag skriver jämt och artikulerar,
om på pianot jag ej fingerar.
Jag mina julklappar själv lackerar,
och dikten här jag till sist punkterar.

I VÅRENS MÅNAD MAJ.

När lövet börjar spricka
vid vårens serenad,
går gossen med sin flicka
en kväll på promenad.
Då stryker hennes kofta
helt lätt vid hans kavaj —
sånt händer ganska ofta
i vårens månad maj.

I vårens skymning bleka
begär han nog en kyss,
men flickan synes tveka
och tror att någon lyss.
Hon söker kanske spjärna
och skriker svagt ett aj! —

Men sådant händer gärna
i vårens månad maj.

När vårens lilla lärka
hörs sjunga rent och klart,
då börjar Grönbom märka
att allt är underbart,
då smeker han sin gumma,
som står och lagar paj —
folk kan så lätt bli dumma
i vårens månad maj.

När saven börjar sjuda,
då stiger Karlsons hopp,
han fröken Strand vili bjuda
på kaffe och på dopp —
men först han får sig vända
till en procentarhaj,
ty sånt kan också hända
i vårens månad maj.

Visst finns det folk, som fara
till land av is och snö,
och folk, som vilja bara

Neapel se och dö,
och folk, som dessemellan
far till Paraguay —
men sådant händer sällan
i vårens månad maj.

DEN OLYCKLIGA BLÅKULLARESAN.

En historia här jag berättar för er,
som jag binder med rim och med meter,
den är tagen direkt ifrån närmsta kvarter
och befriad från vidskepligheter.

Förr, när häxorna foro i skärtorsdagskväll,
som det står i var gammaldags sägen,
genom skorsten på kvasten till Blåkulla fjäll,
fanns det rakt inga hinder i vägen.

Nu är resan förenad med många besvär
för den farande karingbrigaden,
ty det möter nog hinder än här och än där,
allrahelst om man bor inom staden.

Det var Pettersons gumma och Gustafsons tant och fru Buckla, den värsta av häxor, som till Blåkulla flög över skorstenens kant ut i rymden med tjärade pjäxor.

Madam Petterson fastnade i en antenn och vart hängande tvärs över taket, och fru Buckla hon tänkte nog hjälpa sin vän, men blev skrämnd av det hiskliga brak.

Över Kungsgatan styrde herr Gustafsons tant, och förnöjd sågs hon putsa sin snabel, tills hon törnade hårt emot skyskrapans kant och vart krossad mot hörnet av Babel.

Som en pinne så rak satt fru Buckla ännu, och mot höjden hon steg liksom höken; hon begrät uti tysthet herr Pettersons fru, av den andra hon aldrig såg röken.

Men däruppe en flygare surrade fram och såg ned på de skapade klotten, han av jordlivets ondska platt intet förnam, förrän kärigen segla emot'en.

Med ett dunder och brak, så det gnistrade kring,
for hon in i maskinens propeller —
av fru Buckla fann flygaren rakt ingenting,
blott en bit utav hennes flaneller.

Se'n kom flygaren ner efter stora besvär,
emot höjden ej mer han sig våga,
och om inte ni tror på historien här,
kan ni ringa till honom och fråga.

TRO OCH TANKAR.

(Dårpoesi.)

Många fartyg gå med tunga tankar,
fast matrosen lätta tankar har.
Aldrig vill jag kasta ut mitt ankar,
om det finns en enda droppe kvar.

»Låt oss världen glömma», står i sången,
som Prins Gustav komponerat har —
när jag glömde värden förra gången,
fick jag flytta efter åtta dar.

Jag vill gärna göra promenader,
när jag ser att gumman står i flor. —
Att Othello kunde bliva fader
är ett faktum, fastän han var mohr.

Det är lungt att lägga ved i travar —
 Persons lilla märr, hon travar lätt.
 Svälta får jag ofta, fast jag slavar —
 vid beväringsmönstring blev jag mätt.

Vårt gaminspråk jämt man diskuterar,
 orden ha ej någon fager klang,
 men när elden i ett hus grasserar,
 klagar ingen över brandkårens slang.

Svultna hunden ger man blott en knota,
 gymnasisten han får många ben.
 Smutsig är den gris, som jämt vill rota —
 lapplandsgubbens kalv har blivit ren.

Tanken tvingas knäcka hårda nötter —
 Lundgren sade si så här i går:
 »Fast jag sällan tvättar mina fötter
 torkar jag dock ofta nästans tår.»

När som Svensson tänker gå och meta,
 köper han hos slaktarn en bit rev. —
 Gumman Noak efter papper leta,
 men till sist på Noaks ark hon skrev.

Bondens mjölk man kör till sta'n i hinkar,
ingen mjölk man får av kyrkans kor.
Fast jag aldrig på pianot klinkar,
byggde jag min båt på klink i fjor.

Färska fisken är den bästa kosten,
varför klaga över dagens id? —
Spelman Karlson tog ett ass på posten
och fick sitta inne längre tid.

Kaffehandlar'n sällan går och jazzar,
nej, han sitter på sin egen bal.
Träden skugga skönt, när solen gassar —
Amors pil ger ingen skugga sval.

Även i ett lugnt och stilla väder
kan en herre vandra ut i storm,
och en pudding varm aptiten gläder,
om den också inte är i form.

FLYTTNINGSFÖRSÖKET.

Herr Jonson hade bott uti fyra långa år
hos änkefru Lovisa Blom i sjuan,
men nu han skulle flytta, ty änkan blev för svår —
hon började att kela me'n och du'an.

Herr Jonson var en man, som var mera slug än dum,
och när han såg att änkan ville åt'en,
så gick han ut medsamma och hyrde sig ett rum,
fast uti halsen på fru Blom satt gråten.

Visst såg han med bekymmer uti sin almanack
att första dagen inföll på en fredag,
men flytta nu han skulle ändå med pick och pack,
fast fredagen är vanligen en le' dag.

Han tog sin rock och väskan och sina vita möss,
och om sitt paraply en tross han snodde,
se'n lipa han åt änkan och ropade ajöss!
och undan hennes ömma vård han gnodde.

Men till det nya hemmet gick kosan ej så rakt,
ty först med några vänner åt han lunchen —
herr Jonsons själ var villig, men köttet var så svagt,
och lunchen räckte till supén med punschen.

Vid midnatt, när han vandra med sina vita möss
samt paraplyt och väskan framåt gatan,
han kände sig precis som han seglade till sjöss
i storm med jätteångar'n Leviathan.

Han glömde att han flyttat, där vinglande han neg,
befriad ifrån alla glada bröder,
och efter gammal vana han ställde sina steg
tillbaka till Lovisa Blom på Söder.

Snart låg han trött av mödan uti sin gamla säng
och sov till andra dagen i oktober,
men när hans hjärna tagit sin allra sista sväng,
han vaknade med röda ögonglober.

Då hörde han en röst, som var litet mer än ljum,
 och tvenne händer strök hans huvudkudde:
 »Du trivdes visst ej länge uti ditt nya rum.—
 välkommen åter, kära, lilla Luddel!»

NYA MOSEBOK.

Jag såg en syn uti mina drömmar,
och för den synen jag ännu ömmar:
På varje gata uti vår stad
där gingo främlingar rad vid rad.
De förr ej vandrat på våra marker,
de ärevördiga patriarker,
och ingen kunde på dem bli klok —
det var figurer ur Mose bok.
Först kom vår Eva, så gott som naken,
och ledde Adam, den stackars kraken;
i fruktaffären hon bums slank in
och köpte äpplen åt gubben sin.
Jag tror hans löv hade börjat vissna,
ty fröken uti butiken hissna,
när Adam efter i dörren klev
och sig i tovigå håret rev.

Men Adam kunde nog orden välja:
»Säg, har ni fikonalöv att sälja,
så ge mej ett som ä grönt och stort,
men jag har bråttom. — tag hit det fort!»
Vår nutidsfröken, hon var sig lik hon:
»Går det ej an till att ta ett fikon?
Ty jag tror ej att ett fikonblad
det finns att köpa i våran stad.» —
Det gamla paret smög ut på gatan,
och Adam sa: »Har du sitt på satan?
Det går ej an att vi gå så här —
men titta, Eva, vem kommer där?»
Jo, det var Noak, som rått om arken,
han gick och leta i Vasaparken
och skrek och ropa på sina djur. —
Till sist han fann dem i var sin bur
i andra ändan av sta'n — på Skansen,
och djuren viftade glatt med svansen,
förutom loppan och den madam,
som Noak hitta på Abraham,
när han kom dragande med sin Hebe,
den gamla Sara, som såg mot B. B.,
och än var spänstig som en resår,
fastän hon fyllt hundratio år. —
Den här historien är blott en bisak,
som jag berättar för er om Isak,
han hyrde in sig på ett hotell,

där for han runt som en karusell —
ty märk, han tordes ju ingen väcka,
fastän han saknade sin Rebecka,
men andra kvällen blev fröjd minsann,
han bredvid sängen Rebecka fann.
Sen såg jag Josef, den kyske gossen,
han gick och rökte och sväljde blossen
och tänkte: Farlig var Potimor,
men här är faran långt mera stor.
Var kvinna lurar som en tarantel
på mig och drar i min stackars mantel,
de vilja flirta och dansa jazz,
men jag är dygdig och säger pass.
Ja, Josef kunde nog reflektera,
om honom vill jag ej säga mera. —
Min dröm mig förde åt annat håll,
jag hörde toner i dur och moll.
Ack, jag förstod — det var Mosebacke,
ty där satt Moses och rev sin nacke,
på spritransonen han syntes glo
och sade halvhögt: »Fy, Faraot!»
Tyst vid hans sida satt broder Aron
och drack sitt kaffe med några maron,
till sist han viskade fram ett ljud:
»Du, Moses, bryt dessa dumma bud!»
Och Moses vände helt tankfullt bussen. —
Sen tog jag spårvagnen ner vid Slussen,

men när en främling sig efter smög,
en massa gnistor kring vagnen flög.
Jag såg en blossande, gulgrön låga. —
»Säg, är det kortslutning?» så jag fråga
och högg i armen på konduktörn —
då i detsamma jag fick en törn.
Ur drömmen kände jag mig befrias
men hörde ropet: »Det var Elias!»

OMVÄXLING.

Herr Jönsson skilde sig från sin gumma
och tog en annan, ett hår av hin.
Man förebrådde'n hans byte dumma,
men Jönsson sa' med ett vänligt grin:
»Visst var den förra båd' snäll och bra —
men lite omväxling ska man ha.»

En söndagsryttare föll av kampen
och fick i skallen ett kraftigt slag;
när doktorn plåstra och gned med svampen,
så sade mannen med stämman svag:
»Visst kan jag rida som en jockey —
men lite omväxling skadar ej.»

Och när en bil sig på ryggen vände,
man tog chauffören i strängt förhör,
en mängd poliser kring honom rände,
och folket stimmade i ett kör.

Chauffören sade: »Jag kör nog bra —
men lite omväxling bör man ha.»

Sist vill jag nämna den stackars skurken,
som skulle skjutas — hur fruktansvärt!
Han var dock icke det minsta purken,
han sade blott: »Visst är livet kärt,
men gärna dör jag för skarpa skott —
ty lite omväxling gör en gott.»

EN VANLIG MEN LÄRORIK SAGA.

I lövverkets skygd på en grårutig filt —
så börjar en lärorik saga —
där sutto och kysstes och smektes så milt
ett älskande par uti Haga.

De kröpo ihop bak ett blått parasoll
och mumsade kringlor och kakor,
och sedan de tittat åt olika håll,
så möttes båd' munnar och hakor.

Vid sidan av dem satt en stadgad familj
med ungar och smörgås och dricka
samt kaffe och tårtor med kräm och vanilj
på gräsmattans grönskande bricka.

De älskande tittade ditåt ett tag,
och ynglingen sade: »Min Tyra,
så där ska vi ha det en gång, du och jag,
när våning vi lyckats att hyra.

Som denna familj skall till Haga vi gå —
bekymmer skall aldrig oss trycka —
och tumla i grönskan i kapp med de små —
där ser du en bild av vår lycka.»

»Håll reda på ungen!» nu ljuder en röst,
»han står med sin fot i en kruk!» —
»Håll reda på'n själv!» kommer svaret till tröst,
»jag hinner ju aldrig att duka.»

»Vad sjutton gör Albin — vad ser jag — vad nu?
han äter ju sylt till spenaten!
Nej, uppfostra ungar kan rakt inte du,
än mindre du kan laga maten.

Vart brödet tog vägen? — Ja, inte vet jag,
och inte jag heller har sett'et.
Vad — glömde du nubben? — O, människa, drag
åt pipan — säg är du från vettet?» —

»Ack, bråka ej så — nu står pannan på sned och kaffet far ut genom pipen!» —

»Ja, nog har man roligt och det med besked — vad, tänker du nu ta till lipen?»

— — —

Det par, som såg livet så glatt och så ungt, båd' kyssar och smekningar glömde. —

Är detta, de tänkte så dystert och tungt, den framtid, om vilken vi drömde? ? ?

Men kungen somnade till sist och pustade som
vinden,
och Julle nu prinsessan gav en julklapp lätt på
kinden:
»Nu snarkar han och sover tungt — håll av mig nu
en smula,
lägg armen om mitt liv, så skall jag hjälpa dig att
hjula!»

Och pagen grep prinsessans hand, så vit och smal
som stickan,
se'n tog han fram en hjulring blank ur högra inner-
fickan;
som lyckligt hjulpar kysstes de i hela timmar fyra,
tills kungen vakna, biten av en hungrig vägghyra.

Hans vrede sprutade omkring på golvet och på
väggen,
och med ett hugg han pagen klöv från hjässan ned
till läggen,
med julgransfoten krossade han så prinsessans nacke
och gick att dränka sorgen sin i vin på Mosebacke.

KONSTENS TÖRNESTIG.

I ungdomens dagar jag diktade jämt
och trodde mig vara ett snille —
men skrev jag på allvar, man tog det för skämt
och frågade om jag fått dille.

En målning jag gjorde, en kvinnofigur
med former så tjusande sköna —
då fråga kritiken om det var en tjur,
en känguru eller en höna.

Till Operan styrde jag stegen så glatt
och sjöng efter nyaste mönster —
men genast jag börja, så trodde dom att
det spelte i klistrade fönster.

D. F. P. 3

Jag fann att min kropp var båd' smidig och mjuk,
och dansa jag ville på scenen —
men tänk att balettmästarn skratta sig sjuk
medsamma jag rörde på benen.

Ur fickan försiktigt jag tog min trumpet
och blåste musiken till dansen —
då lät det precis som när hästen, ni vet,
plär vifta i luften med svansen.

Så höll jag ett tal i en större salong
om livet och konsten den korta —
men när jag såg upp mot publiken en gång,
vareviga kotte var borta.

Då grep jag en penna och skrev en roman
om mig och min krossade lycka. —
Det här, sa' förläggarn, det kan man för fan
ej läsa, än mindre det trycka.

DEN 24.

I dag flyttar jungfrun
med byrå och väska,
i dag snyftar ungfrun
och söker att läska
de tårar, som falla
i smyg på det granna
betyget åt Malla,
som inte vill stanna,
fastän med presenter
man henne begåvat,
och medikamenter
hon fått, och de lovat,
de nygifta tvenne,
att lönen skall ökas
och att ej på henne
ett hårstrå skall krökas.

I dag från fru Nordström
går husassistenten,
hon följts av en ordström
och så av betjänten.

I dag flyttar också
fru Pettersons Hilma,
fast klumpig och tjock, så
skall hon börja filma.

I dag flyttar Beda
från herrskapet Jönsson,
hon tröttnat att sveda
kalkoner och höns hon.
Hon leds vid de många
och stora kalasen —
nu far hon till Spånga
till grundläggargasen.

I dag flyttar Klara
från herrskapet Grällman,
ty frun är en mara,
men herrn är en snäll man,
hon kofferten packar
i stillhet och tiger,
men herrskapet tackar
hon sedan och niger.
Så kommer den nya
mitt upp uti stöket
och börjar att rya

om trängseln i köket;
hon flamar och lågar
och ordnar det redigt,
men sedan hon frågar
hur snart hon får ledigt.

EN DÄRDIKT OM VÄREN.

Nu ligger klar den djupblå bolsjeviken,
i skogen vårens gök centrifugal,
och invid vattenfyllda juridiken
ett utskott grönskar på min filial.

Jag trampat har på stadens alligator —
nu vill jag ut till någon grön poäng
och till min täppa, där som höns och skator
små busfrön plocka på en tvåmansäng.

Jag eldar ingen åkarbrasa mera,
snart kan jag ta mig ett fixeringsbad
samt binda kransar och mig dekorera
med blommor och små, gröna aftonblad.

Visst svärmar tanken för det kvinnligt sköna,
fast hjässan nu är alldeles *lokal*,
men där i kröken bor min *aftonböna*,
den flicka, som mitt hjärta *pedestal*.

APRIL, APRIL, APRIL!

(Känd melodi.)

En liten fågel satt en gång
och sjöng uti en skog,
fast ej hans röst var skapt till sång,
han visor föredrog.

Han trodde sången klang så vek,
att skön var varje drill —
då kom en kråka fram och skrek:

»April, april, april!»

I skogen in en yngling går
att möta sin Lisette,
men i ett mörkt och lummigt snår
hon sitter med en sprätt.

Där höres kärleksord och glam
och flickans röst: »Kyss till!»

Då susar det bak trädens stam:

»April, april, april!»

Herr Jonson, vilken står i bo'n,
en nobel fästmö fick —
hon trodde att han var baron,
ty sådant var hans skick.
Av slumpen fördes hon dock dit,
där Jonson sålde sill —
han viskade med kind så vit:
»April, april, april!»

En konstnär hängde blott på spe
var tavla upp och ner,
men plötsligt i sin ateljé
en kritikus han ser,
han fann varenda tavla bra —
men stor blev hans pupill,
när målarn vände dem och sa:
»April, april, april!»

En äldre fröken satt så blid
och strök sin gamla tax —
mot männen hon i all sin tid
dock varit mjuk som vax.
Hon vigselformuläret lärt
båd' in- och utantill,
men ingen hennes hand begärt —
april, april, april!

En katt en liten råtta tog —
hans blick fick vilddjursglöd —
när med sin tass han henne slog,
hon låg precis som död.
Ej kände katten rättans knep,
han trodde hon låg still —
men rättan sprang sin väg och pep:
»April, april, april!»

EN KYLANDE VISA

Om iskörar Kalson och kallskänkan Lisa
jag skriver i värmen en kylande visa.

Han satt på sin isvagn så stilla som mopsen,
hon gjorde små rätter av kalla kallopsen.

Var dag, när han kom med sin svalkande isbit,
han fick utav henne en snaps och en grisbit.

Han luktade fuktiga sågspån och stalljord,
hon doftade persilja, vuxen på kalljord.

Vid kyla och is voro bägge så vana,
att kärleken länge inom dem slog kana.

Men Amor nog vet hur han lägger sin snara,
och kallblodig ingen i längden kan vara.

De sökte dock dämpa den hotande flamman
och tömde en kylslagen pilsner tillsammans.

Små isbitar Lisa förtärde om dagen,
men Kalson hann släppte dem innanför kragen.

Hur Kalson än sökte att kärleken spärra,
smalt isen dock undan och tom blev hans kärra.

En kåre så kall efter ryggen han kände,
när hem med sin drypande kärra han vände.

Han blygdes för brottet mot iskörlagen,
och Lisa hon såg honom ej från den dagen.

Ett avsked han skrev, och strax kom hennes svar:
»Ej kunde jag tro att en kylknöl du var.»

GUDARNAS »JORDAFÄRD».

Uti Olympen rådde oro stor,
man skåp och skafferier nagelfor —
ambrosian var slut och även nektarn,
och Zevs han dundrade och svor på läktar'n
samt skrek åt gudarna med tordönsbrak:
»Vi måste göra slag i denna sak
och fara ner till något Masis Knosis,
där vi kan få en ny, försvarlig dosis.
Till jorden gå vi, jag skall kliva först —
följ med mig, gudar, strax och släck er törst!»

Och gudar och gudinnor honom följde.
Gudinnorna i snö vitt skir sig höljde,
de togo lyror och symboler med
och bildade ett jämnt och vackert led.
I gåsmarsch färden gick längs Vintergatan,
men gamle Neptun gnällde: »Det var satan,

att man skall nödgas traska med till lands —
finns ingen sjöhäst eller båt till hands?»
»Ack», sade Venus, vilken drogs av svanen,
»därborta vinkar redan oceanen,
jag gnäller ej, fastän jag naken är
och fastän vagnen nästan gått i sär.»

En afton nådde gudarna planeten
och sågo undrande på mänskligheten,
men sedan skildes de som andra flarn
för att studera sena tiders barn.
De tänkte svalka dem med balsamfläktar
och få till tack ambrosia och nektar,
de ville vishet och kultur dem ge —
men hur det sedan gick, det få ni se.

En tid förflöt, kanhända blott en månad —
då stod en kväll en gudahär förvånad
där Vintergatan mot Olympen går —
de hade samlats där, som ni förstår —
båd' gudar och gudinnor voro bleka,
ej någon ville sjunga eller leka,
kring jordens hela rund de hade gått,
men ingen mat och ingen dryck de fått,
i stället de fått lida mången nesa
och alla ångrade sin långa resa.

Först talte Zevs med välkänd stentorsstämma:
 »Jag», sade han, »försökte män'skor skrämma,
 med väldigt brak och buller for jag kring,
 men folket låtsades om ingenting.
 Min bästa åskknall lät blott som ett muller,
 ty överallt var ett förbaskat buller,
 och lät jag blixten ned till jorden gå,
 så fanns det ledare på vart chateau.
 Jag blivit knäckt. Må nu en annan tala.» —
 »Ja», sade Mars, »jag kom ock på det hala,
 min krigskonst ville där jag lära ut —
 då hörde jag en dundrande salut
 och en granat rev upp det hårda fältet,
 det var, så svärdet lossade ur bältet
 och jag sjönk ner, då kom en projektil
 från höjden samt ett kulregn som en stril.
 Ett svärd, en hjälm — ha ha, ni gamla gudar!
 Vad är i dessa tider våra skrudar?»

Den gamle Neptuns blick var även våt.
 »Tänk», sade han, »en undervattensbåt
 mig sände en torped direkt i magen,
 när jag i djupet dök den första dagen.»
 Och Bacchus inföll: »Där var allt på tok,
 dom fick ju köpa vinet på en bok,
 och glädjen var som bortblåst, inga fester —
 på krogarna fanns knappast några gäster.»

Då steg Apollo, ynglingen så skön,
med nedsänkt huvud fram ur gudakön
och sad': »Jag kom med tuppen och min lyra,
min vagn den drogs av mina hästar fyra,
framför mig var en bil, bakom en buss,
polisen röt: 'Ät pipan med er skjuss!'
Det trängsel blev, jag stoppade trafiken —
fast skön och vis jag blivit grymt besviken,
vad hjälper lockar och en lagerkrans,
när vagnen icke kommer någonstans?»

Merkurius, den kloke, tog till ordet.
Han sade: »Slår man vantarna i bordet,
så brukar jämt affären gå kaputt,
men sällan gjorde handlar'n där bankrutt.
Kassörerna, som skötte penningmassan
åt folket, rymde resolut med kassan —
visst är jag slug vid fordran och vid skuld,
men nu jag blivit lurad själv på guld.»

Gudinnan Venus, född och uppfödd naken,
en knuff Vulkanus gav, den fula maken,
och sade: »Resan var en dum idé —
tror ni att där jag gjorde nå'n succès?
Där prydde nakenheten *varje* kvinna,
de hånade mig, fast jag var gudinna,

och skreko att jag var för tjock och fet
och att jag måste hålla sträng diet.»
Thalia svarade: »Nog kan du klaga,
men tänk, *min* konst den är ju snart en saga;
på biografen sitter folket nu,
där börjar dom att filma klockan sju.»
»Ja», suckade Terpsicore med trumman,
»jag kände mig precis som gamla gumman,
då jag kom in i en modern lokal
och såg när mänskligheten där höll bal.
Man knöck och röck, och sparkar var det gott om,
och dansen hette Charl'ston och Black Bottom,
när jag försökte, vrickade jag knät,
och sedan gick jag ut ur sal'n och grät. —»
»Ni minns», så sad' gudinnan Luna butter,
»att förr i tiden var det kärlekskutter
i månens sken båd' in- och utomhus —
nu har dom överallt elektriskt ljus.»
»Jag», sad' Fortuna, »träffade personer,
som hade lotter och obligationer,
för dem jag kvad: Ni vinner absolut!
men deras nummer kom dock aldrig ut.»

Då sade Zevs: »Att nu ha samarbete
med män'skor passar icke gudar mer.

D. F. P. 4

Kom låt oss ta en klunk ur floden Lethe,
den underbara flod, som glömska ger!
Att sakna nektarn skall kanhända smärta,
men vi ambrosian få dela opp —»
Och gudaskaran gick med blytungt hjärta
tillbaka till Parnassens högsta topp.

DÅRENS SOMMARNÖJE.

Den ö, jag bor på, är en rund oval.
Rötmån'ans värme där är ganska sval.
En Grünewaldare har målat bergen
i röda toner med den gröna färgen.

I skymningen, när solen stiger opp
och göken drillar ner vid furans topp,
jag skyndar att min kropp med kläder hölja
och dyker ner i Saltsjöns Mälarbölja.

En gammal gädda ligger där på bår —
hon föll i spat och drunknade i går;
och siken vrickat har den ena foten,
när han försökte komma loss ur noten.

Men flundran nyss har fått en liten kil,
vars båda ögon synas i profil,
och för den lille stumt hon höres gnola,
när de i månens sken sig båda sola.

På stranden står en skjuten beckasin
bredvid en högbent, silvergrå kanin
och ropar åt ett får, ett fint merino:
»kom hit, så skall vi spela beckasino!»

I viken kilar runt en inlagd sill
och leker med en stuvad, färsk makrill.
På djupet flyta dynans tunga korkar —
jag ligger kvar i sjön, tills kroppen torkar.

Uppå min ö är tiden jämt ur led —
i morgongryningen går solen ned.
Jag lever eremitiskt som Tagore,
fast folket tar mig för en stackars dåre.

NU KOMMER VÅREN!

Nu kommer våren
och solen sticker
som förr om åren,
och isen spricker.
Nu börjar sippan
högst upp på toppen
av kala klippan
att visa knoppen.
Nu forsar bäcken,
nu bråka fåren,
nu spelar Näcken
en låt om våren;
och svalan fladdrar
i rymder vida,
och skatan sladdrar
båd' sent och tida.
Nu börjar katten

sin sång infama,
och hela natten
han höres jama,
ty heta strider
det står om makan,
och män'skan vrider
sig mellan lakan,
hon nödgas ligga
båd' arg och vaken
för kattor pigga,
som slåss på taken.
Men sedan glömmer
hon obēhagen,
och katten gömmer
sig helst om dagen,
när termometern
i solen stiger
och uti etern
ej lärkan tiger.
Nu kommer våren —
i ensamheten
bak gröna snåren
nu står poeten,
en dikt har lossat
i hjärnans reden —
Gud hjälpe oss att
vi slippa se den!

TILL MÅRTENS GÅS.

Du feta gås
med läckert krås,
om dig jag gör en visa,
och din gestalt
uti en spalt —
jag skall försöka prisa.
Visst är du dum
men inte stum,
jag känner till din skvattran,
du liknar grant
en gammal tant,
som sällan håller snattran.

Du bredbent går,
fast du förstår

ej varför du skall gödas,
men du blir fet,
en läckerhet,
för vårt begär du dödas,
ty varje höst
ditt möra bröst
man röker eller steker,
och av ditt blod
blir soppa god,
som mänsklig tunga smeker.

Din tankegång
är inte lång,
den går nog ej till djupen,
av nedrighet
du intet vet
förr'n kniven känns på strupen.
Vid detta svek
du blir så blek
och kanske smått förvånad,
men ack, så går
det varje år
uti november månad.

Man dig ej hör,
fast, när du dör,

du gnäller som ett dörrlås.
Fint är ditt flott —
ja, man kan gott
dig likna vid en smörgås.
Förlåt min vits!
Det är dock snits
på dig och dina likar,
där rad vid rad
i våran stad
man hängt er upp på spikar.

Om dig vi slåss,
när hit till oss
du kommer med importen
från Skånes slätt.
En härlig rätt
du blir på dagen Märten.
Med stor bravur
din helfigur
i mörka grytan stukas;
på restaurang
vid glasens klang
plär steken sedan slukas.

Du stackars gås,
nu kan gunås

jag inte längre rimma,
men minns likväl
att män'skans själ
är mörk som Lützens dimma.
Ett attentat
är all den mat,
man dig försåtligt bjuder. —
I hemlighet
ock en poet
av gåsteklängtan sjuder.

UR EN DÄRES LEVNAD.

Det var en gång en dåre,
som mången är väl de',
han bodde hela åre'
i toppen på ett trä'.

Han fruktade ej örnen,
som kring i skogen smög;
han siktade på björnen,
som ovan molnen flög.

Och höstens sista lärka
han fånga med harpun;
ej köttets guttaperka
han åt, men hennes dun.

En segelbåt med julle
låg bunden invid strand,
när bort han segla skulle,
han drog den upp på land.

Sitt hår han ofta kamma
med tuppens röda kam.
Så tog han till sin flamma
en smällfet väggmadam.

Ibland han låg i viken
emellan vass och säv
och retades med siken
och ljög för Mickel rävv.

Ej hade han en klocka
och ej en almanack.
I sällskap med en rocka
han satt och spelte knack.

Jag håller det för troligt:
fast hjärnan nog var svag,
så hade mannen roligt
långt mer än du och jag.

SÅNGARENS DAGBOK.

I början av livet så sjöng jag en sång:
»Vid femton års ålder blev stugan mig trång.»
Med getter och får jag ej trivdes tillhopa:
»Jag kan icke annat än klaga och ropa.»

Dock sjöng jag för djuren de känsliga ord:
»I villande skogen jag vallar min hjord» —
men rösten försvann i en bråkande jämmer,
då bytte jag om och tog: »Hjärtat mig klämmer.»

För pigan jag sjöng med en gäll melodi:
»Säg, får jag dig följa, skön Anne Mari?»
Jag retade ogifta moster Sofia
och skralade ständigt: »Du gamla, du fria!»

När innanför ståndet på disken jag låg,
så sjöng jag för kunden: »Mitt liv är en våg.»
Men slaktaren slog mig — jag sjöng för den uven:
Se, »ögat är borta och näsan är kluven»!

Se'n sjöng jag långt fjärran i främmande land:
»Vi längtar du åter till fädernesland?»
Där mötte mig flickan, den älskade, rara,
då sjöng jag: »Välkommen, välkommen, du Klarat!»

Jag sjöng, då vi gingo på grönskande stig:
»Kom följ mig till stranden, jag älskar blott dig!»
Nu äro vi gifta och sorgerna nagga —
jag sjunger: »Kom vimplade drake att vaggal!»

FRÅN KONRADSBERGS FÖNSTER.

Kom, gamla yngling, följ mig till ett land,
ett sällsamt land, där dårars klokhet skattas
Var ej förskräckt! Jag räcker dig min hand.
Du skall få nog av det, som alltid fattas.

Se, tallens stam står ren och vit i färgen,
och björkens kottar dingla uti rad.
Här lyser mörkret på de djupa bergen,
och gäddan slår en drill så gråtmilt glad.

Här ser du spåren efter hästens tassar,
och här en långbent tax har flugit fram,
men suggan har med sina många nassar
lyft vingarna från havets makadam.

En loppa sitter fången bak ett galler
och ryter milt och skakar på sin bur;
säg, vad är detta, som från trädet faller,
är det ej klon utav en ilsken tjur?

Ser du, där borta på den ljumma isen
den vita negern går i brännhet snö,
sin fulla tombutelj han satt på spisen,
en ofödd änka är hans längtans mö.

Du stora dvärg, ack låt nu sorgen fröjda,
gråt ut hos mig, om du är full av skratt!
Ack, jag är glad, att vi ej äro nöjda. —
Nu skiner solen fram, nu blir det natt.

MITT MENAGERI.

Jag har ett mycket fint menageri,
och vem som helst får titta in däri,
men djuren äro mest på spridda ställen,
så det är bäst att komma hit på kvällen.

I granen hänger min blodigelkott;
min krokodil har krokodille fått,
hans tårar med de övrigas sig blanda,
och anden klagar över dålig anda.

I humlegården humlan far omkring
och söker humlen ibland trädens ring.
Och varje dag på isens glatta bana
min vita pelikan slår pelikana.

D. F. P. 5

Min bäver bävar, han har inget mod,
och hökar har jag i en hökarbod.
Min svala flyger in i källarsvalen,
och valen söker riksdagsmannavalen.

Och antilopen är en lustig kropp,
ej någon hejda kan hans antilopp;
min kaja blickar längtansfullt mot kajen.
Å kors, vad jag blev haj! så säger hajen.

Finns ingen taxa? skäller vilt min tax,
då skrattar laxen: tror du att det lax?
Mig ingen, tjuter taxen, vill taxera!
Nej, säger laxen, gör som jag — laxera!

Och trasten flyger kring i största hast,
han sökt i flera dagar sin kontrast.
Kamelen lider gränslöst bitter smärta,
kameliadamen krossat har hans hjärta.

Min glada glada nu har blivit tyst,
och duvan duven säger ej ett knyst;
sen gångar sängångaren ut och niger
och gläds åt livet, men min tiger tiger.

EN DÅRDIKT.

(Utdragen med en följetång ur Konradsbergs Nyheter.)

Bösspipan stoppar jag i munnen in;
en metkrok sätter jag på dörren min
och öppnar alla kranar på pegasen —
vad sedan strömmar ut, det ger jag fasen.

Min nyckelpiga hygglig är och snäll,
i fotogenköket hon står i kväll;
mitt giftermål hon lagar, röd om kinden,
och hänger kläder uppå virvelvinden.

Men gumman, som jag hade uti fjol,
var klen och jämt hon satt på en pistol.
Så skedde, att en dag, när ingen såg'et,
hon tog och hängde sig i järnvägståget.

Ack, hennes kokkonst var helt visst enorm;
hon gjorde pudding i en uniform —
nu vilar hon bak kyrkans liktorn höga;
vid minnet tåras skall mitt nejonöga.

Min sågbock, vilken stängas jämt och slår
med sina horn, jag släppte ut i går
på grönan äng, där små inälvor dansa
och igelkottar tallens toppar kransa.

Nu vill jag ut! Min spinnrock har jag på.
En knallhatt passa skall min hjässa grå.
Pumpstövlar drar jag på mig se'n för resten,
och muskotblomman sätter jag i västen.

Sparbössan och min trogna grammatik,
dem tar jag med mig till en enslig vik;
med ryggskott skall jag skjuta några änder,
förr'n till min synvilla jag återvänder.

I teleskopet står en karaffin,
jag fyller mitt förstoringsglas med vin
och säger skål och tack för denna gången.
Nu har jag sjungit slut på polisången.

SVART OCH RÖTT.
(Darvers i 2 färger.)

I Saltsjöbadens tunnel satt en neger —
till motgång var han född men ej till seger,
han såg till ljusning ej den minsta fläck.
Hans yrke var att uti svarta kläder
få stå och borsta skor av becksvart läder
och då och då få ta sig en klunk bläck.
Att svartkonst öva hörde till hans vanor;
till läsning hade han blott »Svarta fanor».
Av bläcket blev han sällan på tre kvart.
Hans pappa honom döpt till Svarta Nathan,
själv bodde han i fyran Svartensgatan,
ej underligt om han såg allt i svart.

Längst ner vid hamnen, där små böljor leka,
där låg en flicka i en högröd eka,

och solen sken på hennes röda hår.
Kring hennes kinder yrde salta skummet,
men lugnt hon låg och läste »Röda rummet»,
och rödvin drack hon, av ett gammalt år.
Runt hennes lemmar smög en eldröd klänning,
av livets kval hon aldrig haft en känning,
allt såg hon uti rött och hade tur.
Vid Rödbotorget bodde hennes pappa,
en röd socialist med kinder slappa,
han sålde rödstjärter och andra djur.

Men flickans öga föll på stackars Nathan
just som han slank ur tunneln ut på gatan.
Hallå, hon ropade, var ej så rädd!
Gå med till Röda havet, skall vi bada! —
I Svarta havet endast får jag vada,
så sade negern, och nu är jag klädd. —
Ack kom, bad flickan, stig i båten neder,
ni svarta neger, skall jag bjuda eder
rödspotta härlig, stekt i smör och salt,
rödbetor, rödlök kanske ni behagar? —
Nej, utbrast han, jag äter alla dagar
ej annan mat än svartsoppa och palt.

Från denna läckerhet ni er ej slingrar. —
Hon höll en kräfta mellan sina fingrar.

Vad säger ni, om denna klo ni fick? —
Mig passar ej att äta kräftor röda,
jag äter upp dom, innan dom ä' döda —
så sade negern med en sorgsen blick.
Se, jag är mörk och dyster såsom natten;
mitt nöje var att gå på »Svarta katten»,
men edert nöje är nog »Röda kvarn».
Ack, bättre vore, att jag aldrig sett er!
Nu går jag hem och spelar »Svarte Petter».
Och negern grät. Adjö mitt söta barn! —

Men flickan rördes av hans djupa smärta;
hon tryckte honom sakta till sitt hjärta,
och negern han såg rätt för en sekund.
De skildes för att icke träffas åter —
men flickan svartsjuk är och bittert gråter,
och negern har en släng av »röda hund».

ETT DÅRDRAMA I STOCKHOLM MED OMGIVNINGAR.

Det handlar om en tärna, så oskuldsfull och rar. Vem var hon? Ja, det spelar ingen roll, men hon gick på Jungfrugatan, ty hon en jungfru var och lik en lilja ifrån Liljeholmen.

På Styrmansgatan mötte hon så en styrman stark, han syntes både djärv och oförvägen.
»Förlåt, att jag så här tränger in på Eder mark, men har ni slaget sett vid Narvavägen?»

Då gjorde lilla jungfrun en knyck, så hennes hatts förtjusande plörös for sin färde.
»Jag kan er icke följa — jag går att söka plats som lagårspiga uppå Lagårsgärde.»

EN BILLIG LEVNADSHISTORIA.

Det fanns i förra veckan en man på livets älv,
som levde gott och billigt och gjorde allting själv.

Han sydde sina byxor, det var en lindrig sak,
men nog de suttit bättre, ifall han knäppt dem bak.

Av kött och fläsket dyra han köpte ej ett mål.
Han tog och slakta katten och gjorde »får i kål».

Så sydde han åt gumman, som jämt om huv'et frös,
av kattens skinn en mössa med svansen till plörös.

Och själv han klippte håret, fast inte gick det flott,
se'n likna han i nacken en vettskrämd igelkott.

Hans ansikte såg ut, se'n han rakat sig och blött,
som kartan över Sverige med gränserna i rött.

En tand på honom värkte. Han tången tog till slut
och drog sig runt kring bordet, tills tanden han
fick ut.

Då klockan damp i golvet, han svor en ed så ful
men laga den ändå och fick över tvenne hjul.

Så hitta han på gatan en dag en liten bit;
han trodde det var tobak, men det var dynamit.

Han lade det i pipan — o, män'skor, akta er! —
Det var en farlig tobak — han röker aldrig mer.

Begravningen vart billig, det vet vi litet var,
ty utav hans lekamen fanns blott en byxknapp kvar.

DÄRFANTASI.

Ej vill jag skryta att jag jämt haft tur,
jag mera glädje haft av signaturen.
En björn jag gärna ville ha i bur,
men inte alls en sådan i tamburen.

En liten visa vem som helst kan dra,
men en Lovisa gitter ingen höra.
Ha damm i näsan kanske ej är bra,
men en madam kan näsan rent förstöra.

Nog kan ibland man få en konstig min,
men en kamin vill ingen alls ta på sig.
Att vara »lätt» är farligt utav hin,
men om man är skelett, så kan man stå sig.

Det händer ofta att man kan bli far,
men en fanfar är ganska svårt att bliva;
och mor man kallas, då man ungar har,
för pärlemor man aldrig sig bör skriva.

Om man är lång, man ramlar lätt omkull,
är man ballong, man svävar till Neapel.
En stapel är nog bra, när man är full,
men man bör akta sig för en konstapel.

Vem vill ej sitta stolt uppå en tron?
Vem kan ej snoka upp en mas i Orsa?
Men vem vill sätta sig på en patron
och kalla en grimas för masens brorsa?

I roß man kan gå klädd, tills den tar slut,
men garderoben är för tung på gatan.
En dräkt du hava bör — men går du ut
i andedräkten blott, så tar dig saian.

Med en pion man pryda kan sitt bröst,
men skorpioner fästas ej på västen;
och hästen fått en yvig man till tröst
en ottoman fick aldrig stackars hästen.

Man straffas, då man handlar grymt och rått,
av lagen dömes man att mista livet,
men har man ej motiv för sina brott,
bör man ej skylla på lokomotivet.

DAMHATTSSYNER.

I söndags jag gick uppå Strandvägen ut
att titta på damernas hattar,
det syns att vår tid börjar nalkas sitt slut,
ty smaken omöjligt jag fattar.

Den första jag såg var i lila och rött,
för den kunna hästarna durka.
Runt om hängde rosor så näpet och sött,
men baktill där hängde en gurka.

En likna' ett kärl — men jag säger ej mer —
fast örat vid sidan var borta,
i stället en lampborste lång man där ser,
och bak satt det tre stycken korta.

Så såg jag en hatt, på vars topp satt en stav,
och rosor var strött över kullen,
men ledsen blev jag, ty den likna en grav,
när stoftet nyss nedsänkts i mullen.

En dam kom och bar på en präktig rabatt,
reklam för vegetarianer —
båd' persilja, morötter, dill hon där satt
samt dito tolv stora bananer.

Se'n fanns där en dam med en märkvärdig grupp,
runt om lyste bladen så gröna,
på toppen stod högt en kanarietupp,
och fram låg en halshuggen höna.

Se'n såg jag en annan högst egen modell,
som bars av en sedesam fröken,
den liknade framtill en stor karusell,
men baktill satt stjärten av göken.

DEN MODERNA EVA.

Vår gamle Adam häromdagen talte så till Eva:
 »Min gumma, våra fikonlöv, de torka och bli snäva,
 jag tycker, att du fara skall till jorden nu i kväll
 och se, om ej på fikonlöv det blivit ny modell.»

Och Eva gjorde som han bad. Han var ju hennes
 herre.

Visst var det sjaskigt, hennes löv, men kunde varit
 värre.

Hon löste upp sitt långa hår, och som hon gick
 och stod

hon for till staden Stockholm ned att se på nya mod.

Den andra da'n kom hon igen, och Adam satt och
 vänta.

Men var det Eva väl som kom — det var en stilig
 jänta

med kjol från nya seklets mod: en halvkort krinolin
av hela nio meters vidd och därtill gredelin.

Han såg en tott av lingult hår samt långa öron-
kläppar,
en plattad byst, en midja rak och smink på kind
och läppar.
På huvudet hon bar en burk, som ena örat gömt,
och uppå burken satt en lök — säg, hade han väl
drömt?

Den arma Adam Evas drag förgäves efterletar. —
Hon ler — o, vel han ser en rad av elefantens betar.
Hon svänger på sin höga klack och ger en tjusig
blick
åt Adam, och så säger hon: »Är jag ej vådligt chic?»

Men Adam såg fundersam ut och strök sitt skägg,
det sträva,
högg tag i kjolens granna tyg och sade skarpt åt
Eva:
»Du plockar all din grannlåt bort, tag av dig bit
för bit!
Din dräkt jag kastar ner igen direkt till Kompaniet.

Tag på ditt fikonlöv, min vän, och bliv den forna
kvinnan!

Ditt hår, det mörknar nog igen; och du skall bli
som innan

du for dit ner.» Men Eva grät och sade: »Du förstår,
till ett museum sålde jag mitt fikonlöv i går!»

UR EN DÄRES DAGBOK.

Som dåre for jag förr kring jordens länder
med båten bunden vid en ankarstock,
men nu jag visar mina käringtänder
och gör för er en liten getabock.

Jag plockat skäggsvamp i den gröna hagen
en munkorg full av skogens överflöd.
Nu går jag hem med mudderverk i magen
och med en bokstav i min hand till stöd.

Det skall bli fest till arla morgonväkten,
nu skall här dansas på min kannibal.
Vi sväva fram i tunna andedräkten,
tills dess att kaffegöken portugal.

I mina hävstångsarmar skall jag sluta
min flicka, vilken oskuldsfull och ren,
skall spela på sin klingande valuta
och svänga om på runda elfenben.

Jag henne ser i mina oljetankar
med saffransflätan gula lagd i ring.
Men hennes hem är bortom havets bankar,
där stora klappträn växa runt omkring.

Hon sjunga skall de fosterlandskalsånger
ifrån den tiden jag var ung och glad,
då i mitt övermod jag flera gånger
med Åreskutan seglade åstad.

Hett var mitt blod, och jag var näktergalen;
min båt flög hän mot skogens ögonbryn,
där sam den stolta riksdagsmannavalen
och katafalken flaxade i skyn.

mig lycklig som en dynamitpatron;
En kallsup tog jag till min mat och kände
en härlig sjöbuss i min mun jag vände,
förr'n båten styrdes mot en annan zon.

Dock nu jag revat har mitt sista segel —
i svinpäls går jag klädd, ty jag är skral.
Jag såg i går uti min akterspegel,
att hjässan börjar bliva vertikal.

Ej mer en öronsusning hörs från haven.
I tegelpannan ligger djupa veck.
När får jag Bellmansro? Kanske i graven,
se'n jag har hängt mig i ett väderstreck.

EN SVINAKTIG FOLKVISA.

En sorglig liten visa jag nu att skriva går
om ren och trogen kärlek och djupa hjärtesår
och kval, om vilka vi ej kunna drömma,
den handlar om en jungfru, som grymt bedragen
stod

av sköna slaktardrängen i slaktar Pålman's bod,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Det doftade i köket av jungfru och puré,
när drängen första gången steg in med sin filé,
men, ack, nog glömde han att den berömma.
Då deras blickar möttes, de älskade varann,
så mycket och så kraftigt som nånsin älskas kan,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Snart slaktardrängen tröttna på jungfrun och sin
lek,

och jungfruns salta tårar föll ned i glass och stek,
fast ingen henne vågade att dömma.

Hon glömde aldrig Kalson, så hette denna dräng,
han var i hennes tankar, till dess hon gick i säng,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Så köpte frun i julas ett huvud av en gris,
det gav hon lilla jungfrun att steka i sin spis,
men jungfrun öppnade två ögon ömma
och stirrade med häpnad på grisens anletsdrag:
»Den grisen liknar Kalson — den steker inte jag!»
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Hon kysste grisens tryne och strök hans feta svål,
fast efter kärleksscenen hon tvätta sig med tvål;
i skåpet huvudet hon tänkte gömma.

Hon tryckte det med bävan uti sin heta famn
samt kallade det »Kalson» och andra kära namn,
men tårarna, de ljuvliga, månd' strömma.

Till sist med bitter saknad hon »Kalson» lade ner
i grytan, och nu hade hon ingen älskling mer;

hon sorgebägarn fick i botten tömma.
När »Kalson» åkte neder i grytans mörka schakt,
försvunno anletsdragen samt all hans tjusnings-
makt,
men tårarna, de ljuvliga, mänd' strömma.

Med långa krumelurer i både vitt och rött
garnerade hon »Kalson», vars anlete var dött —
sin heta kärlek ville hon förglömma.
Med papper uti öron och äpple i sin mund
serverades nu »Kalson» en stilla aftonstund,
men tårarna, de ljuvliga, mänd' strömma.

MANNEN, SOM LEVDE LIVET BAKLÄNGES.

Det fanns en gång en man om sjutti år,
som önskade tillbaks sin ungdoms vår.
Ack, sade han, mitt liv är nu förflutet —
den som fick leva om, men helst från slutet!

En vänlig fe, som gubbens suck förnam,
beslöt han skulle få sin vilja fram.
Så började hans liv i galen ände —
han starkare för varje dag sig kände.

Bort rullade ett tiotal av år,
och andra människor fick gråa hår,
men han fick nytt, och skägget uppå läppen
blev mörkt, och så en dag han la' bort käppen.

Rak blev hans hållning, lätta var hans fjät;
hans kind vart fyllig och hans panna slät,
ty rynkorna försvunno en i sänder,
och munnen fick han full av vita tänder.

Hans gumma dog, av ålder torr och gul.
Han sörjde henne ej den minsta smul,
ty, ack, hans blod på nytt begynte spritta:
på unga flickor sågs han gärna titta.

Apollo lik i skönhet och behag
vid tretti år han gifte sig en dag;
på allt för många krokar han fått nappa
i annat fall. Och snart så var han pappa.

Så runno femton år i tiden bort;
hans skägg blev mindre, och hans längd blev kort.
Nu var han böjd för upptåg och att leka
och ville inte längre hustrun smeka.

Med sonen lekte han som en kamrat —
men denne växte, och vår man blev flat,
när pojken fann sin faders tömmar slappa,
och ett tu tre han klädde upp sin pappa.

Förståndet minskades för varje dag.
Hans fostran skedde mot naturens lag;
snart sattes han i skolans sal, den kvava,
bland andra barn och lärde sig att stava.

Men sämre gick det här för var termin,
han tycktes dummare än en kanin.
Varenda bokstav vart till sist en gåta —
då gick han hem och satte sig att gråta.

Han krympte samman för var dag som gick
och krävde tillsyn varje ögonblick.
Så märkte han till sist, den stackars saten,
att han ej mer förmådde smälta maten.

Bort föll hans tänder och hans vackra hår;
nu räknade han knappt ett enda år.
Det blev att byta plagg och honom vaska,
hans ben sig veko, och så fick han flaska.

Som embryo han nu i vaggan låg —
blott med förstöringsglas man honom såg.
O, mänskobarn, för önskningar er akta!
Som ofödd nu man honom må betrakta.

I HEMLIGHET.

Jag har en gumma med gyllne hår —
o, finge henne ni skåda!
Ty vacker är hon, så det förslår
och har behag för oss båda.
På hennes former kan ingen klaga,
och gå de sönder, plär hon dem laga
i hemlighet.

Och tiger gör hon liksom en mur;
jag slipper lyssna till svador.
Hon liknar Venus till sin figur
med härligt formade vador,
fast när hon springer i underkjolen,
så ligga vadorna kvar på stolen
i hemlighet.

Med varma blickar på mig hon ser;
jag kysser ömt hennes händer.
hon är förtjusande, då hon ler,
med sina bländvita tänder,
men nog jag märkt att se'n fram på natten,
hon lagt dem ner i ett glas med vatten
i hemlighet.

Jag lyder jämt hennes minsta vink,
ty söt hon är som ett russin,
men stora burkar med färg och smink
hon köper hem flera dussin,
och långa håret med färg av tegel
ibland kan ligga på hennes spegel
i hemlighet.

Ej få ni hålla mig för en mes,
fast ni mig kanske beklagen!
För er jag säger i parentes,
att frånsett alla behagen
båd' hår och tänder och formers svällning,
så liknar gumman en ståltrådsställning
i hemlighet.

HERRN OCH FRUN PÅ LANDET.

(Olika önsknningar.)

Herrn sitter vid sin apparat
i sta'n — men han är trög och lat.
På klockan ser han, full av hat.
När hon slår fem, han far kavat
till landet ifrån bråk och prat.
Och när han kommer till sin stat,
står där en middag, delikat,
med skinka, ärter och spenat
och kycklingar på stora fat
samt sparris, gurka och sallat. —
Och utav denna goda mat
blir magen rund och ryggen flat.
Se'n lägger han sig ner i spa't;
han vet så väl, hur han vill ha't.
Så här han tänker ackurat:
»På landet härligt är att njuta,
om sommarn aldrig ville sluta!»

Men frun får stå vid hemmets ratt
och tänka på båd' ditt och datt,
förrätta husets sysslor glatt,
till hyra spara och till skatt
samt stävja barnens fula spratt,
då mannen svär som en besatt.
Så får hon gå i gammal hatt
och möta gubben med ett skratt,
kring honom svansa som en katt,
fast benen värka utav spatt.
Hon även tänka får på Bratt,
ty mannen super som en tratt.
För henne finns ej planer att
få ta ett bad, förr'n det blir natt.
Ej blir hon rund, hon blir så platt.
Hon sjunker samman, trött och matt,
och tänker: »Vila jag behöver —
om sommarn ändå vore över!»

AVMAGRINGSPILLERNA.

(Melodi: "Vaxholmsflickan".)

Det fanns en flicka i Askersund,
som av naturen var tjock och rund,
och mycket åt hon, och värre blev hon,
men efter avmagringspiller skrev hon.

Hon skulle tagit dem enligt lag:
blott några stycken för varje dag,
men för att bliva så smal som masken,
så slök hon allt vad som fanns i asken.

Och verkan heller ej uteblev:
i synen liknade hon en slev,
och hennes kroppshydda vart ej fager —
hon borde skickats till ön Amager.

D. F. P. 7

Skelettet skramlade, när hon gick;
av alla fick hon en ömkans blick.
Hon tordes aldrig gå ut i solen,
ty benen skuro igenom kjolen.

Men flickans fästman, ett stackars nöt,
bjöd henne sitta uti sitt sköt;
där satt hon kvar, och han fick ej dä'na,
förrän hon sågat utav'en knäna.

En smula rädd om sitt arma liv
han drog sig undan, ty som en kniv
skar hennes kyssar hans kind och läppar,
och hem han linka på tvenne käppar.

Att detta kvinnliga fenomen
få »knäppa av» var man inte sen,
för fotografen dock hände fauten,
att flickan fastnade ej på plåten.

Men när en morgon hon borta var,
och sängen synats av mor och far
från största skruven till minsta gängan —
så låg en behög i ena kängan.

SVENSSONS LOPPA.

Herr Svensson var en ungtkarl, som sjöng och log
och söp,
det skedde dock med måtta och sällan att han kröp;
han kände alltid, när han skulle stoppa.
En afton kom han hem, se'n han varit i ett gäng,
och anade ej faran, som lura i hans säng:
där fanns en ganska stor och präktig loppa.

Herr Svensson trygg sig lade och tänkte somna in,
då fick han känna krypet, som pillra på hans skinn,
han svettades och började sig vrida.
Hon kittlade herr Svensson på mage och på ben —
hon levde ju på hoppet och hennes själ var ren —
så högg hon fast sig i hans ena sida!

Herr Svensson låg och kände att han fått loppan fatt,
med djuret uti nypan han klev i svartan natt
ur sängen opp och tände först på ljust;
på golvet la' han loppan, fast inte låg hon still,
fick fatt i stora yxan och tog och smällde till,
så upp flög alla människor i huset.

Så kröp han ner och tänkte uti sin varma säng,
hur dumt det var av loppan att välja till terräng
hans nakna kropp, ty därav ljöt hon döden. —
Men loppan satt och skratta i Svenssons vita plagg,
förlät hans onda uppsåt och hyste intet agg.
Så stack hon till — o, hjälp oss ifrån nöden!

Nu bleknade herr Svensson, fast inte var han feg,
dock tog han icke miste på loppans kvicka steg,
hon gick precis som efter förra mönstret.
Han märkte nu att loppan i skjortan hans höll hus;
strax fick han en idé, och han tände på sitt ljus
samt skakade så skjortan genom fönstret.

Men skjortan for till väders, ty Svensson var nervös,
den hamnade på gatan, och han stod kvar och frös,

trots köld och blygsel hördes han dock stamma:
 »Jag offerar gärna skjortan för loppans skull ändå,
 men stackare den män'ska, som skjortan hittar på,
 ty hon får ärva loppan med detsamma!»

Han ropade på Sara, som var hans högra hand,
 och inför henne lossa han tungans alla band,
 av vredens skålar fick hon sista skvätten.
 Beklagande nu Sara på Svensson blickar ner:
 »O ve, o ve, herr Svensson har ingen skjorta mer,
 ty alla äro skickade i tvätten!»

För Svensson var det bra att han hade stark fysik,
 och bäst det var för Sara att hon förblev sig lik —
 herr Svensson nu fick låna Saras linne,
 ett rent och fint med spetsar kring armar och kring
 hals.

Så kröp han ner i bädden och trodde inte alls,
 att loppan honom skulle ha i minne.

En loppa är finurlig, ty så är loppors sed —
 hon satt gunås i täcket, och snart herr Svensson vred
 sin kropp i svett och kval och ve och fasa. —
 »Hin sitter nog i kräket, som aldrig jag blir kvitt,
 men ligger jag i sängen, blir håret säkert vitt»,
 så tänkte han och skrek och svor och rasa.

Och in for gamla Sara, samt värden och hans far,
en hjälpmadam, polisen och så en annan kar'.
ty alla trodde att det hänt nå't galet.

Herr Svensson han blev bunden till hand och fot
och arm,
men loppan följde med för att hålla honom varm,
och båda åkte in på hospitalet.

EN DÅRES MEMOARER.

Nog har jag seglat kring hav och stränder,
och runt kring jorden gjort mången tur,
plomberat lokomotivets tender
och blåsit högt i min krumelur.

Men sedan styrde jag mot en stjärna
långt bortom fuornas sockertopp —
jag fick en kyss utav min lanternan
och tryckte hårt hennes himlakropp.

Om livet tog jag en Karolina,
när ner till jorden jag skulle gå
men föll i sjön på en Vilhelmina
och fick en liktorn på min platå.

Ur min revolver flög morgonkulan —
på havet ensam jag låg och pep
och höll mig fast i den lilla smulan,
som än fanns kvar av mitt kafferep.

Jag flöt i land men höll fast i svärdet;
snart låg jag trygg uppå strandens sten.
En solvarg sprang över mellangärdet
i månens blekgula fotosken.

Tänk, om jag drunknat uti kravatten —
min hjärna löpte båd' hit och dit,
och min peruk, som var svart som natten,
blev av förskräckelse akvavit.

Nu hör jag fjärran uppå en pinne
en bondtupp gala med stämman gäll —
men jag som dåre får sitt inne
uti en mindre violoncell.

HERR LARSONS FLYTTNING.

Herr Larson skulle flytta från huset tjugufyra, ty värden, där han bodde, nyss ökat på hans hyra, och ävenledes ohyrn hade ökat sig i väggarna; och därför en flakvagn han fick låna och spände för sin piga, som lipade och dåna, men själv han bar ner möblerna, så munter och vig.

Han var visst ingen ungtkarl med paraply och krage, som flyttar lätt och ledigt — nej, Larson hade mage och levde som en herre med tvenne rum och kök. Herr Larson hade klocka, en soffa, bord och stolar och kläder utan ände, och pigan hade kjolar, därjämte fanns det palmer, en fikus och en lök.

Men trött han blev omsider: han bodde fyra trappor, och se'n han släpat ner en mängd sängar, stolar, kappor,

så började han märka att kroppen ej var sval;
 när upp och ner han gått hundratrettifyra gånger,
 så slet han av sig rocken och byxor och kalsonger
 och satte sig och svor i sin stökiga lokal.

Ty ännu fanns det mycket, som skulle ner på gatan,
 och Larson satt och tänkte: De' va' väl ändå satan,
 om ej på detta mojet jag snart ska få ett slut!
 Här står ju kvar en lampa och fyra karaffiner,
 ett tvättfat och en spegel och två små amoriner —
 jag tror jag skickar skräpet igenom fönstret ut!

Han gjorde som han tänkte, fast allting gick i
 stycken,
 och sist igenom fönstret han slängde lilla jycken,
 se'n hyva han ut pigan, som oförmärkt slank in;
 för grannarna han knäckte varenda fönsterruta,
 och jycken fanns det liv i, men pigan hon fick sluta
 båd' tjänsten hos herr Larson och levnaden sin.

Herr Larson själv fick flytta in på holmen, den
 långa,
 där rummen äro mörka och kusliga och trånga
 med ganska lindrig utsikt åt Mälarns vackra sjö.
 Och blir han än benådad, är det till ingen nytta,
 ty Larson har bestämt sig att aldrig mera flytta,
 och hellre än han flyttar, han lägger sig att dö.

KÄRLEK JORDEN RUNT.

(En roman i 7 limmericare.)

Det satt en herre på Cotopaxi
och höll ett band med en liten tax i.
Han var kokett,
en riktig sprätt,
och ganska malli' och kaxi'.

Det gick en flicka vid Mississippi,
hon var så söt och hon var så vippi'
men kär och het —
och fadren vet
om inte hon hade pippi.

De möttes båda i San Francisko
uppå en is, där de åkte skri'sko,

men flickans far,
en klarsynt kar',
gav herrn förfärligt med pisk — o!

Den grymme fadern från Missolonghi,
som sina knapphål var allt för trång i,
han flickan tog
och hemåt drog
och gav'na påsar med strong i.

Då sände älskarn från Otahejti
med en person, som han hade lejt i
sta'n Trälleborg,
en liten korg
med några brön ifrån Feith i.

Men korgen slängdes i floden Tigris —
vem kunde tro att det var skön Sigri's.
Av kärlekskval
blev flickan smal
och låg så slö som en digris.

Nu har man sänt henne till Gibraltar;
där finnes ingen, som me'na daltar.
Som gammal mö
hon går i frö,
ty ödet grymt sig gestaltar.

STORA FÖTTER.

(En sorgens klagolat, sjungen på melodin:

„Jänter å flecker, dä' va' mitt liv“.)

Den dag jag te' världen krånglat mej fram
satt farsan och knäckte nötter.

Men morsan ho' grät å sa': »Tocken skam!
Va' grabben har stora fötter!»

I skidtävling första priset jag tog.

Tjo hejsan! Jag va' ej trötter. —

Men inte på nå'ra skidor jag stog —
jag åkte på mina fötter.

Så växte jag opp, å så kom jag ut
i livet å valla krötter —
men bliga dä' gjord' vareviga stut
å kviga på mina fötter.

Å se'n vart jag kär, å hjärta dä' slog
å picka för gårdens dötter —
men jänta ho' fnissa, å jag förstog
ho' fnissa åt mina fötter.

Jag grät å jag sa': »Å säger du nej,
så tror jag bestämt jag flötter».
— »Dä' blir inte gött», sa' flecka, »för dej
te' flötte på dina fötter.»

I bröstet dä' känns så könstigt å trångt,
å värst ä' dä' när jag spötter —
för om jag än spötter allri' så långt,
jag spötter på mina fötter.

Å när Sankte Per jag träffar en gång,
där allting så ljus och gött är,
så säger han nog: »Vår port är för trång
å du har för stora fötter.»

LILLA STINA.

Stilla gråtande satt lilla Stina
stekvarm dag uppå en stenhård sten,
medan grymt och biologiskt bina
bittert beto hennes bara ben.
Filip, filmens kung i kläder fina,
kom och frågade: »Vad felas fen?
Kan min flinka flicka icke flina,
du som flera gånger flen i Flen?
Solens sken vill vänligt på dig skina,
tycker du då mer om fotosken?
Gripande det är att se dig grina,
aldrig gren så fågeln på sin gren.»
Men nu varseblev han hennes pina —
pilsnabbt flög ett bi in i tupén —
runt om henne slog han armar sina;
följa honom var hon inte sen.

»Nu jag bär dig till mor Katarina»,
sade han; »så kan du bliva ren,
du får sätta benen i en tina.
Sedan styr vi kosan till Athén —
blott ej båten stöter på en mina,
som oss förorsakar större men.
Men om krigets åskor kring oss vina,
vända vi väl åter hem till Ven.»

MARS-KATTOR.

I huset nummer fyra man vaknade en natt
och for upp, fast man var trött och slapp och slö —
där stod och skrek på gatan en katt emot en katt:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

På vokalerna åkte de från början till slut
med en jämmer som de legat i en sjö.
Man väsnades och svor över deras klagotjut:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Och de spottade och luktade med nosen på varann —
kanske älskade de samma hulda mö;
man märkte nog på språket, att hatet hos dem
brann:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Så drabbade de samman i en fruktansvärd vokal,
 så att hårena de yrde liksom snö,
 se'n slappnade de av och begynte då sitt tal:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Ut skuttade en herre i nattskjortan grå
 och gav kattorna förfärligt mycket spö —
 ej heller detta hjälpte — de väste fram ändå:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Till sist från ett fönster man hällde ut en spann
 full med vatten för att djuren skulle dö —
 men tjutet blev allt värre, när vattnet av dem rann:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

Så kom ångvälden fram och dem plattade ut —
 ingen tid det fanns för dem att ta adjö —
 men en viskning man dock hörde, när allting var
 slut:

Mja-o-u-å-e-i-y-ä-ö!

RIDDAREN OCH JUNGFRUN.

(Nutida ballad.)

Det hände i senaste månadens lopp,
en forntida riddare vaknade opp.

Men varför han vakna de lärde må tvista —
hans kropp legat gömd på en vind i en kista.

På Ridderhustorget han darrande går,
tills framför fru Andersons jungfru han står.

»Vart gångar stolts jungfrun, vem är det i söken?»
»Var vänlig», sa' jungfrun, »och kalla mej fröken!»

»Säg, får jag dig föra till fader mins borg?»
»Håll i mej, jag ska' ju till Östermalmstorg!»

»På gångaren hämtar jag dig klockan nio.»
»Ja, gör det», sa jungfrun, »så gå vi på bio!»

»Min snövitafåle är snabb som en pil.»
»Nej, hör du, din griffel, vi tar väl en bil?»

»Du månde mig räcka de rosendeläppar!»
»Äsch, köss mej om månda', först går vi och step-
par!»

»Säg, sömmar skön jungfrun på sitt brudelin?»
»Nej, akta dej noga, så'nt gör's på maskin.»

»Som Göran jag strider för dig med en drake.»
»Vem tror du vill tampus med dej, stackars krake?»

»Jag skänker er, jungfru, en guldring så gul.»
»Så bussigt, sa' jungfrun, den där ä' ju kull!»

»Skön jungfru, mitt tal I helt visst icke fattar,
jag menar ju allvar, men I står och skrattar!»

»Ja, aldrig jag sett en så rolig manick.
Gå du hem och lägg dej, din tokiga prick!»

Och riddaren gick, ty hans själ ville brista,
tillbaks till sin vind och kröp ner i sin kista.

MIN GUMMA.

Min gumma fryser och går omkring i en schalstump,
en doktor pumpat'na med en centrifugalpump.
Jag länge anat att män'skan lidit av magfel,
ty när hon satte sej, pep det till som ett dragspel.

Jag minns ej alls hur jag gjorde hennes bekantskap,
hon är ej skön, ty hon har ett stort elefantgap;
hon smörjer håret, som är så gult som en lintott,
med fotogen och lavendelolja och svinflott.

Ibland bemöter hon mig med hån och med likköld,
men dessemellan hon är så öm som en spikböld.
I går hon slog i mitt stackars huvud ett saxskaff,
så hela skallen jag måste linda med vaxtaft.

I varje trappa hon pustar fram som en ångvält;
och trasig är hon liksom ett gammalt ballongtält,
men fram på kvällen hon springer kring i vart
gathus
och lånar brännvin och cigaretter och matsnus.

Hon är ej gammal fast ganska sliten och maltorr,
och kroppen liknar en smal och spetsig spiralborr.
Jag blir så ängslig var gång hon drar på sitt smil-
band,
ty uti munnen har hon en stor krokodiltand.

KALSONS MINA.

»Säg, varför fångar inte Östlund ål?
Jag skulle gärna vilja ha ett mål.»
Så sade länsman Berg och vänligt flina.
Men Östlund öppnade sin breda trut
och sa: »På havet ger jag mig ej ut,
ty jag ä' liksom rädd för Kalsons Mina.

Jag ville meta gäddor och ro drag,
men se, jag tror att jag en vacker dag
på kroken kunde fånga Kalsons Mina.
Hon legat där i nära tvenne år
och skrämt oss fiskare, så det förslår —
man kan ej veta vad som nu finns i'na.»

»Är detta möjligt? Säg!» röt länsman till.
 »Här går ni lugnt och tiger som en sill;
 begriper ni då ej för död och pina,
 att genast skulle ni ha gjort alarm,
 ty den skall drabbas utav lagens arm,
 som uti havet lagt en farlig mina.»

Och länsman arg till fiskar Kalson gick:
 »Säg, Kalson, var är detta för ett skick?
 Jag hör, att Kalson har lagt ut en mina,
 och tänk, om nu ett fartyg stöter på!» —
 »Jag kan ej göra någonting ändå»,
 sa' Kalson, »ty jag har ej själv lagt i'na.»

Visst var ibland hon ganska explosiv
 och kanske också farlig för mitt liv —
 men jag kan knappast låta bli att grina,
 de länsman spelat ha ett elakt spratt,
 ty jag vill bara säga honom, att
 mi' käring, ho' som drunkna' — hette Mina.»

STOCKHOLMS STADS FÖRSAMLINGAR.

Min gumma har ett ganska svårt humör,
och för det allra minsta hon blir »skör».
Hon häromdagen satte till att grina,
blott därför att jag längta till Katrina.

En annan gång hon slog mig med sin käpp,
så kluven blev min stackars överläpp,
och se'n i timmar tre hon satt och skria
för att jag ville fara till Maria.

Men kulmen nåddes slutligen en dag:
hon krossade mig nästan i ett tag.
»Ej vill jag sväva uti ständig fara.
Adjö», sa' jag, »nu går jag ner till Klara!»

Jag gick, och gumman bara satt och tjöt,
till dess att alla hennes tårar tröt,
men slutligen för henne tändes ljuset,
och med ett skratt hon skyndade ur huset.

På gatan se'n vi träffade varann,
och gumman sa': »Jaha, min kära man,
att leva ensam är till ingen nytta —
i morgon skall jag till Johannes flytta.»

Jag stod perplex, men munnen drogs till grin,
och gumman höll sig knappast själv för flin.
Vi slöto fred, ty krig är jämt min fasa,
och båda trivs vi bra i Gustav Vasa.

DANS.

Jag minnes forna tiders dans,
man förde sig båd' fint och nätt,
när ingen step och tango fanns
i fin och långsam menuett,
kadrilj, galopp, francais, polkett.
Och sirligt böjdes mången hals
i en och annan gammal vals.

Det var ett varligt stigande,
ett mjukt, behagligt nigande,
ett glidande, ett böljande,
musikens toner följande,
ett par om par framilande
med arm om livet vilande.
Ett blommigt krinolinande
med blick av lycka skinande,
ett fint komplimenterande
med paren alternerande.
I graciösa böjningar

med vackra höfters höjningar
gick dansen stilla, smekande,
i toner lätta, lekande.

Ja, dansen var förtjusande
och sinnet milt berusande. —
Men tiden ändras, ni förstår,
och jag har sett i detta år
hur den moderna dansen går.

Midsommaraftons ljusa kväll
det skulle bli en munter sväng
på bryggan vid fiolers gnäll.
Och som jag ville se en släng
av dansen, gick jag ur min säng,
ty nöjet lekte i min håg —
men vill ni veta, vad jag såg?

Ett korta kjolars flängande,
ett vidabyxbenssvängande,
ett handpåaxelslängande,
och hattpåackenhängande.
Ett knäigt bakåtförande,
ett klampande, ett körande,
ett stampande, ett gående,
ett trampande, ett flående.

Ett knyckande, ett blickande,
och ryck och axelvickande,
ett livligt knäna böjande
samt händer uppåt höjande.
Ett stigande, ett gumpande,
ett nigande, ett jumpande,
ett oskönt kroppsligt vridande. —
Här slutade mitt lidande
med tårar i mitt ögas glans,
ty ingen möjlighet väl fanns,
att detta skulle kallas *dans*.

APAN.

Fru Kalson satt i sin fåtölj och läste i romanen,
hon såg föraktfullt på sin man, som somnat på
divanen.

»O, Kalson!» skrek hon, »vad mitt liv är gräsligt
trist och platt!

Ack, om jag hade blott ett djur, en fågel eller katt!»

För att få slippa höra mer, gick Kalson ut i harken,
men fram på kvällen kom han med en låda under
armen,

och segerglad han ropade: »Ej någon katt det är
och ingen fågel — men jag har en apa i den här!

Jag köpt den av en vän till mig, en sjökapten från
Japan.

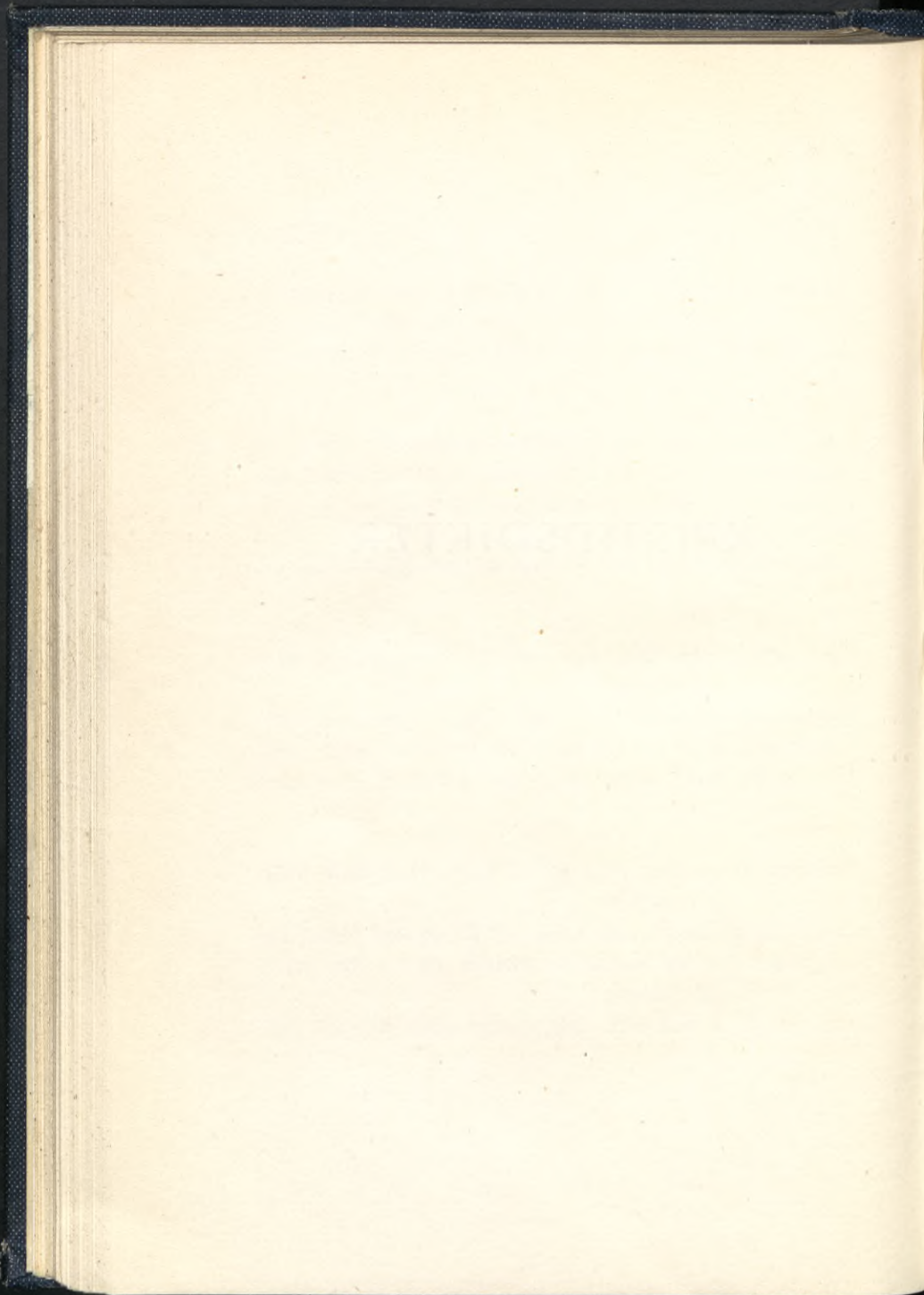
I morgon skall jag släppa ut den underliga apan,
men akta dig och titta ej i lädans runda hål,
ty apan är ej ännu spak och ingenting hon tål!

Hon uti frihet leva fått och ingen henne agat;
sin herre har hon sönderklöst, så ofta hon behagat.
Hon koketterar, kråmar sig och jämt för spegeln
står,
en bortskämd varelse hon är och ohanterligt svår.»

Fru Kalson vart förtjust och glad och livligt in-
tresserad —
var apan elak, kunde hon med tiden bli dresserad.
Men tänk, att frun för Kalson ej i hålet titta fick,
hon ville endast kasta in en enda, liten blick.

Herr Kalson med ett listigt grin gick ut att rocken
skaka,
då hörde han en väldig duns och skyndade tillbaka,
men ack — fru Kalson svimmat av och blek på
golvet låg —
det var sin egen spegelbild, som hon i hålet såg!

KRISTIDSDIKTER

MITT MUSEUM.

Jag öppnat ett museum. Kom hit och titta på
de föremål, som jag har lyckats samla!
De flesta äro nya men konstiga ändå.
och några äro mycket, mycket gamla.

Ibland de äldsta minnen, som i ett skåp jag har,
så finns av Noaks djur en liten loppa;
där ligger ock den ärta, kung Erik lämna kvar,
när han åt ur sin fruktansvärda soppa.

På denna hylla ser ni ett stycke polisong,
som hittats under striden med Nils Dacke,
och här är alla tavlor, som Moses höll en gång
i handen, när han stod på Mosebacke.

Här finnes det en käring, som aldrig stått i port
och pratat smörja i båd' ny och nedan,
och här är sockerbiten, som köptes utan kort
en gång för mycket, mycket länge sedan.

Här sitter den person, som sin nästa ej bedrog,
trots att han sålt båd' fläsk och gryn och socker,
en plats på mitt museum han vunnit har med fog,
ty han kom inte opp sig genom ocker.

Men se på denna knölen! Jag menar just den här,
så sällsynt och så svår för er att gissa,
den kallades potatis, men nu den utdöd är,
därom ni eder säkert kan förvissa.

Och titta här på bönan, men rör den inte — aj!
Blir den förstörd, så akta er för straffet!
Ty denna kaffeböna vart ensam kvar i maj,
fast folket trodde det var slut på kaffet.

Till sist en gammal tavla, en bild av Stockholms stad
strax innan den blev full av restriktioner. —
Och vill ni nu försvinna, så skulle jag bli glad —
museet rymmer inte fler personer.

EN KLAGOLÄT ÅR 1916.

Det är en konst, så kvad en skald, att dö men ock
att leva,
han hade rätt, vi leva nu som sagans Genoveva.
Ej finns det mjöl, ej heller smör och ej en saff-
ransfläta;
vår mage få vi vänja av och sluta med att äta.

Livsmedelsboken, som jag fick, har alls ej illa farit,
ty den är lika ren och klar som den från början
varit —
visst sökte jag en enda gång att komma fram till
fronten,
men jag blev klämd och åkte bort till andra hori-
sonten.

Min gamla katt är tjock och fet, och jag på honom
blänger,
han skall nog bli en präktig stek, när han på spettet
hänger.
Jag svor en gång en helig ed att aldrig honom
slakta,
men lova runt och hålla tunt man icke skall förakta.

Med sockerkortet i min hand jag sitter nu och
gråter.
Säg, kommer ej den gyllne tid med punsch och
toddy åter?
Jag ser blott mörker vart jag ser och börjar snart
att frysa —
skall molnen aldrig skingras mer och ingen näsa
lysa?

Min gumma hon tar saken lätt och lider ingen
skada —
i pannan lägger hon en klick av vanlig hårpomada,
och fast lavendel och viol de dofta, hennes munkar,
så måste man dem skölja ned med många vatten-
klunkar.

Förlåt mig, moder Svea, att du otack blott får röna!
I sången har man kallat dig den glädjerika, sköna.
Och ärat flög ditt namn en gång utöver hela jor-
den —
men då fanns både mjölk och smör och socker uti
norden.

MAGASINSINTERIÖR VÅREN 1916.

Är både öl och dricka redan slut?
Nå, ge mig då en mjölkskvätt här i koppen! —
Då skulle frun ha kommit långt förut,
just nu jag sålde allra sista droppen.

Om det finns kaffe? Ja, det fanns i går,
fru Pettersson i tolvan tog det sista. —
Tror frun att jag av grynen sälja får,
när inga brödkuponger frun vill mista.

En pilsner! Snälla herrn, var skall jag ta'n,
när bryggarn inte lämna' mer än fyra?
Nej, inga ärter finns i hela sta'n. —
Va' sa' fru Blom — va' äggena för dyra?

Är herrn från landet — eller hör jag rätt?
Potatis! — Inte en kan jag uppbringa. —
Om bruna bönorna bli kokta lätt?
Det tror jag säkert, men jag har ju inga.

Ett kilo socker — kära, snälla frun —
kupong för nästa månad icke gäller. —
Ja, sirap har jag haft, fast den var brun.
Går det ej an att köpa karameller?

Nej, fröken, jag har ingen grädde kvar. —
Vad nu, står madam Andersson och hånar,
som frågar om jag makaroner har —
det har ej funnits här på flera måna'r.

Så stänges magasinet klockan sju.
I morgon får på nytt man börja kälta. —
Men kvar på gatan ännu står en fru
med kasse tom och fyra barn, som svälta.

EN DIKT UNDER KRISTIDEN.

Visst kan det vara kvistigt att bilda ministär
och välja den som passar till minister,
men värre saker finnas — exempelvis det här:
att gå till saluhall'n och köpa ister.

Nog kan det vara farligt att ligga i en sjö
med hajar runt omkring, som äta opp en —
men det är lika farligt att ställa sig i kö,
om man ej har pansar omkring kroppen.

Tenoren bliver hyllad och rosor får på scen;
hur hög än tonen är, så far han fram'en —
men skicka ut tenoren att köpa fotogen,
så tror jag säkert han får stå med skammen.

På ärans höga stege man gärna klättra vill,
till konstens himmel sig en väg man banar —
men att få smör och socker och bröd att räcka till,
det är en större konst än någon anar.

Att fara upp till månen — den tanken är abnorm,
och de som bjuda till, de bli allt färre —
men komma på en spårvagn i regn och rusk och
storm,
är lika svårt — om inte det är värre.

FRITIOF KOMMER TILL KUNG RING ÅR 1917.

Kung Ring satt i högbänk och drack en flaska öl,
hos honom satt hans drottning, som pudrad var
med mjöl.

Som hund och katt dem båda man såg bredvid
varann,
hon var en stilig donna — men det var inte han.

Då trädde uti salen en kväsig yngling in,
från huvud och till fötter han insvept var i skinn.
Han hade käpp i handen med silverknopp uppå
och cigarrett i munnen och sämskskinshandskar
grå.

Han satte sig på bänken i salen längst i norr,
drog opp i smyg en plunta och tog en hemgjord
»knorr».

De hovmän logo smädligt och sågo på varann
och räckte se'n fram glasen åt luden björnskinns-
man.

Då ljungar med två ögon den främmande så vasst,
med ena handen grep han i vrån en gammal kvast,
han sopade och slängde en hovman upp och ned;
då viskade de andra: Är karlen inte sned?

Vad är för larm där nere? Vem bryter kungens frid?
Kom upp till mig, din lymmel, så få vi talas vid!
Säg, har du någon motbok? Var kommer du ifrån?
Så talte kungen vredgad till ynglingen i vrån.

Helt mycket spör du, konung, men jag dig svara vill:
Min motbok får du icke, den hör mig ensam till.
Med nubben är jag uppfödd, fast nu det råder brist.
Hit kom jag ifrån Bratten, hos honom var jag sist.

Jag var i forna dagar så fattig som en mygg,
men se'n jag börjat jobba, jag blivit fin och snygg.
Jag köper upp all olja och smör och tvål och band
och ruinerar långsamt mitt dyra fosterland.

Ej illa, sade kungen, du lägger dina ord,
 men tag nu fram ditt brödkort och sätt dig vid
 mitt bord!

Låt din förklädnad falla, låt se dig som du är,
 ty björnskinns garnityret dig ganska illa klär!

Och ifrån gästens skuldra föll björnskinns päl-
 ser,

i stället nu en frodig gulaschbaron man ser,
 hans plånbok uti fickan, den svällde bred och full,
 och kedjan över magen var smidd av äkta gull.

Och präktig stod han för dem i välsydd redingote;
 vartenda av hans finger det satt en ring uppå.
 I hans kravatt det lyste en diamant så stor;
 stolt stod han där och jäste i nya blankskinsskor.

Den häpna drottning's kinder de skifta färg så snällt,
 som Grünewald plär måla med rött de vita fält,
 som Zorns en Morakulla, som tjock och fet och
 varm
 står gungande på vågen, så hävdes hennes barm.

Nu blåste lur i salen och tyst blev överallt,
 ty nu bars in på bordet livsmedelsnämndens galt
 med kransar omkring bogen och äpple i sin mund,
 men torr han var och mager och liknade en hund.

Men kungen log och sade: Vår mat är ganska skral,
och endast krisöl finnes i nordisk kungasal.
Slå i en hela, drottning, det tycker jag är bäst,
och låt den främling märka att här skall bliva fest!

Och gästen han tog glaset ifrån den ädla fru:
jag hoppas jag får halvan — se'n kan vi säga *du*.
Och såsom ofta händer på krogen än i dag,
den väldige det tömde uti ett andedrag.

Och skalden tog sin harpa — han satt vid kungens
bord —
och sjöng om fotogenbrist och lyse i vår Nord,
om sockerkort och vedpris och ondskan i vårt bröst
och om de hårda hjärtan, som mjölken höjt i höst.

Helt skarpt blev där nu drucket allt i det kungahus,
trots alla restriktioner man fick ett ärligt rus.
Och Fritiof han fick ligga uti en gammal korg,
men Konung Ring den gamle sov hos skön Ingeborg.

FANTASI OCH VERKLIGHET.

(Kristidspoesi.)

»Ack, om jag hade vingar, jag flöge tusen mil!»
»Jag skulle vara nöjd, om jag hittade en bil.»

»Min lyra skall jag stämma, när dagens skym-
ning dör.»
»Och jag skall ta en smörgås, när jag får bröd
och smör.»

»Besinna livets korthet, vår tid blir ej så lång!»
»Kanhända om till vår'n man drar in en brödku-
pong.»

»Ack, elden i mitt inre, den brinner aldrig ned!»
»Du kanske fått en pinne av Bränslebyråns ved?»

»Ej någon vän jag äger, mig alla lämnat har.»
»Men om du hade kaffe, så stanna dom nog kvar.»

»En män'ska blott jag söker med lykta och med
ljus.»
»Jag går i alla bodar och frågar efter snus.»

»Min själ kan sig ej nära av livets galla bäsk.»
»Här får du låna kortet, så kan du köpa fläsk!»

»Att trampas ned i smutsen — var det mitt ödes
lag?»
»Ta' på dej krigsgaloscher, med sådana går jag!»

»Den väg du går, min broder, den leder till ett stup.»
»Ja, jag skall gå till källar'n och söka få en sup.»

VÅRT LAND.

(Moderniserat under dyrtiden.)

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
ljud högt, o *dyra* ord!
Ej finns hos oss det minsta grand,
som ej berörts av jobbarhand,
och slut är nu med smörgåsbord
och nubben i vår nord.

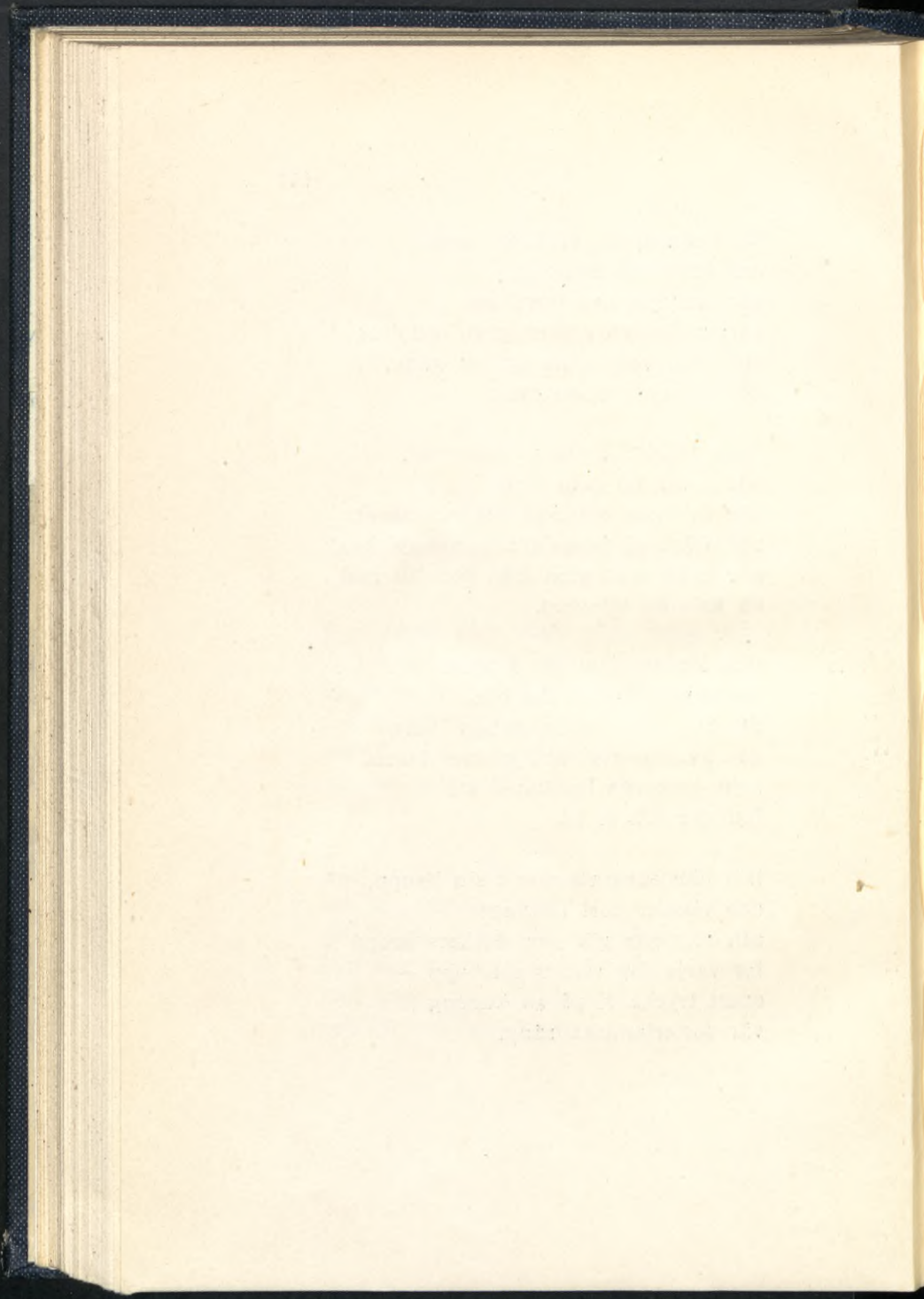
Vårt land är fattigt, skall så bli,
och allt försämrat är.
En främling far oss ej förbi,
han har det bättre här än vi,
han lever utan allt besvär
och får vad han begär.

Vi älska sprit, vi älska snus
och ärter och buljong,
vår kaffepannas dova sus,
vårt smör och socker, gryn och ljus —
allt, allt, vad vi ha ägt en gång,
är blott en syn, en sång.

Vem täljde väl de striders tal,
när i var kö man stod,
när mjölken kom, så blå och skral,
när fläsk ej fanns för hungerns kval,
när snäst man gick från bod till bod,
då krävdes tålmod.

Och fördes vi att bo i glans
bland guldmoln i det blå,
det blev för oss en annan dans,
där kanske mat och pilsner fanns,
men jobbarna de skulle stå
inunder och se på.

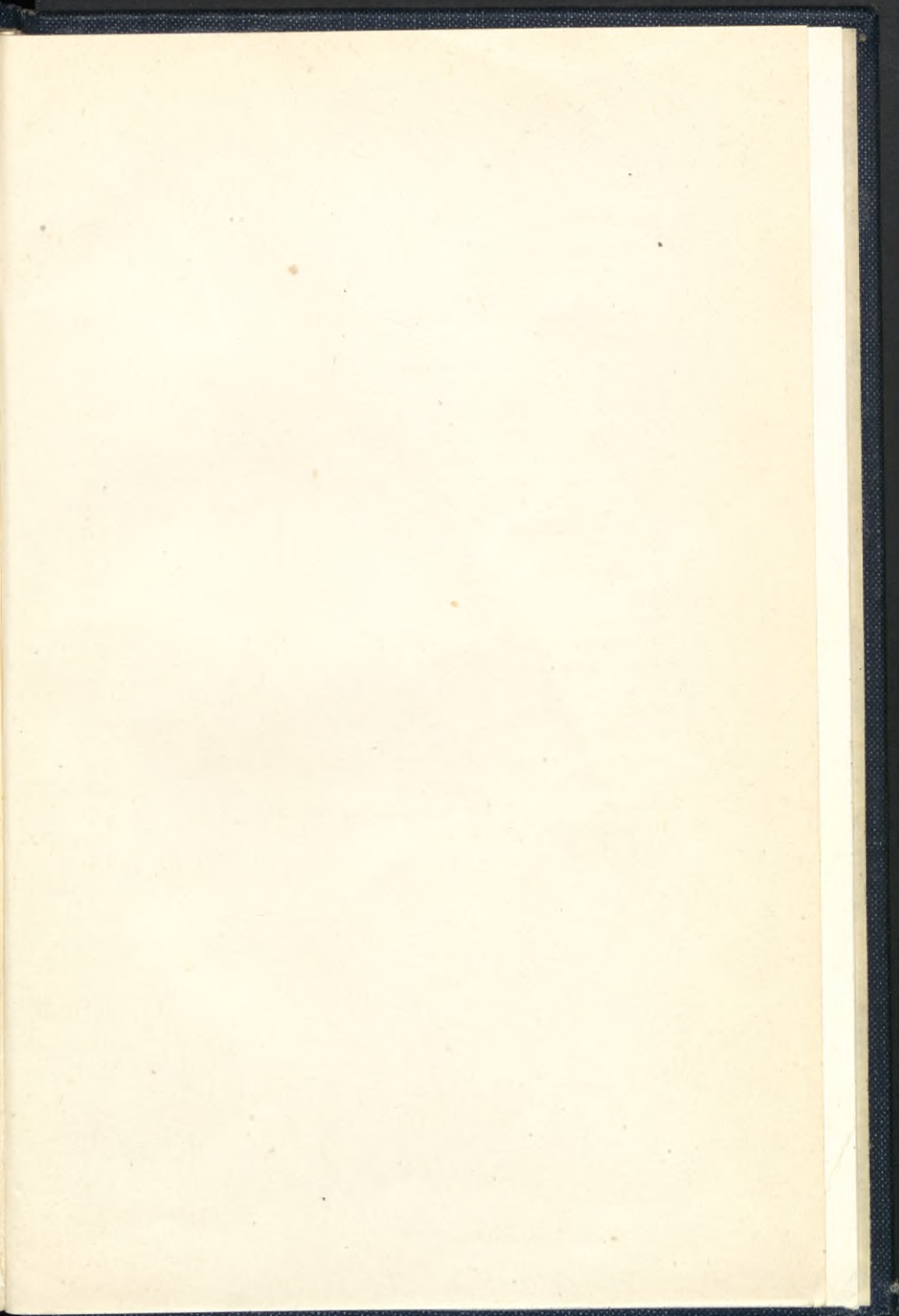
Din blomning stannar i sin knopp,
den vissnar bort i tvång;
och minskar gör vår stackars kropp
för varje dag som rinner opp —
snart trycka vi på en kupong
vår fosterländska sång.

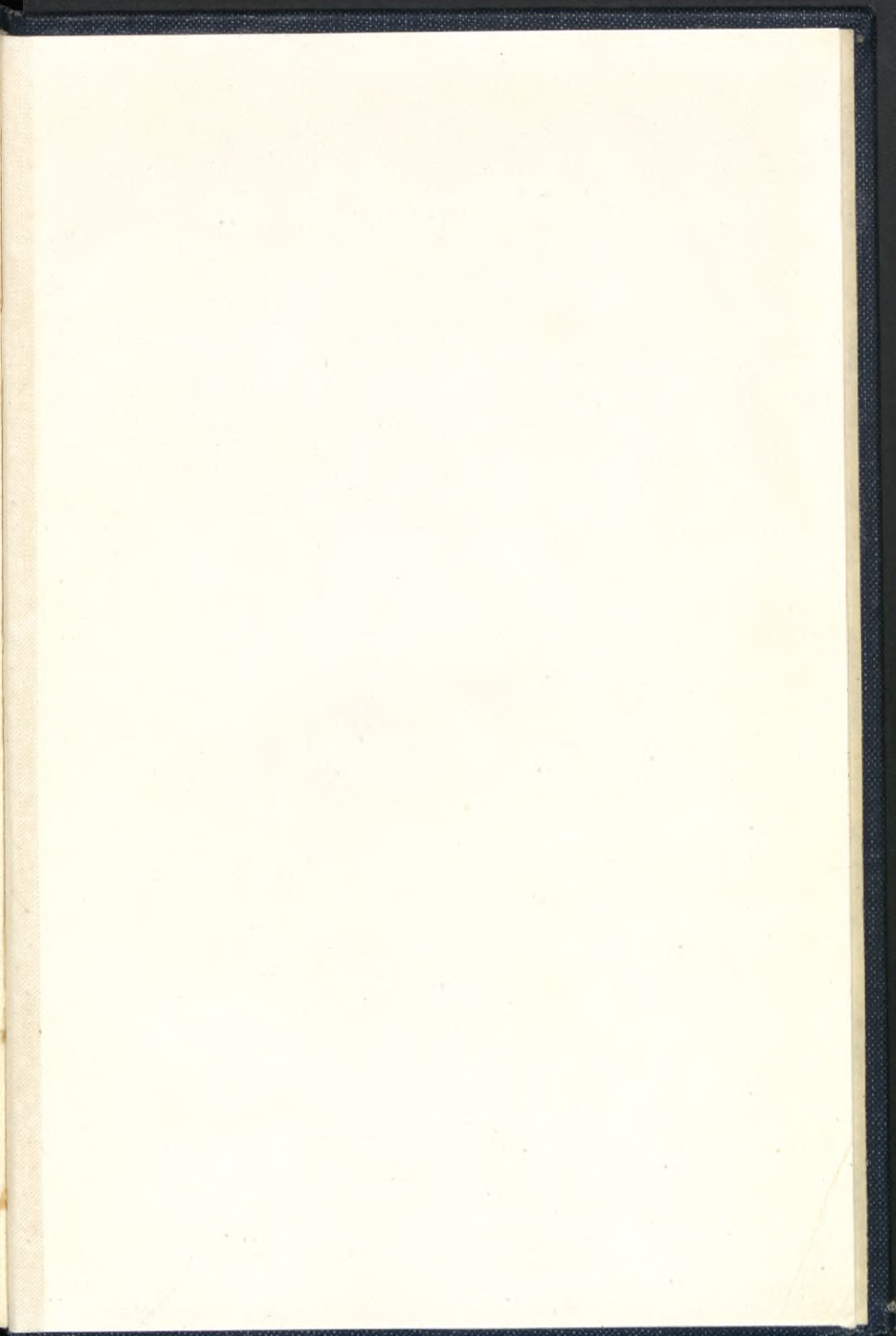

INNEHÅLL

Det förhäxade paradiset	5
Ur dårens rimlexikon	8
I vårens månad maj	10
Den olyckliga blåkullaressan	13
Tro och tankar	16
Flyttningsörsöket	19
Nya Mosebok	22
Omväxling	26
En vanlig men lärorik saga	28
Ett kungligt drama	31
Konstens törnestig	33
Den 24	35
En dårdikt om våren	38
April, april, april!	40
En kylande visa	43
Gudarnas »jordafärd»	45
Dårens sommarnöje	51
Nu kommer våren!	53
Till Mårtens gås	55
Ur en dåres levnad	59
Sångarens dagbok	61
Från Konradsbergs fönster	63
Mitt menageri	65
En dårdikt	67
Svart och rött	69
Ett dårdrama i Stockholm med omgivningar	72
En billig levnadshistoria	74
Dårfantasi	76

Damhattssyner	79
Den moderna Eva	81
Ur en dåres dagbok	84
En svinaktig folkvisa	87
Mannen, som levde livet baklänges	90
I hemlighet	93
Herrn och frun på landet	95
Avmagringspillerna	97
Svenssons loppa	99
En dåres memoarer	103
Herr Larsons flyttning	105
Kärlek jorden runt	107
Stora fötter	109
Lilla Stina	111
Mars-kattor	113
Riddaren och jungfrun	115
Min gumma	118
Kalsons Mina	120
Stockholms stads församlingar	122
Dans	124
Apan	127
Mitt museum	131
En klagolåt år 1916	133
Magasinsinteriör våren 1916	136
En dikt under kristiden	138
Fritiof kommer till Kung Ring år 1917	140
Fantasi och verklighet	144
Vårt land	146

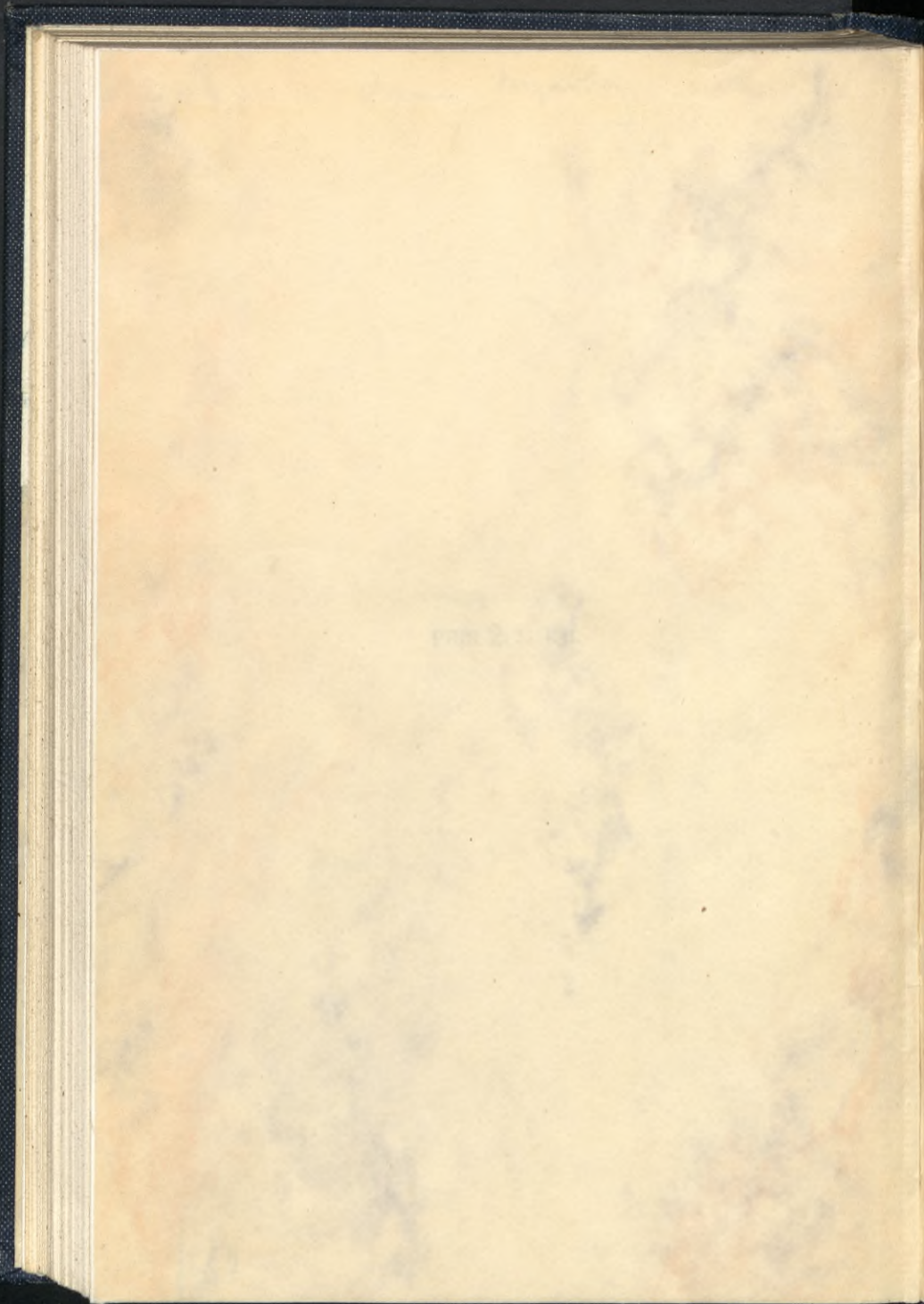
Anna Rykkby

PRIS 2: 75 KR.

2
16

50

6000179235

Göteborgs universitetsbibliotek

165
NILS LINDE
BOKBINDARE
GÖTEBORG

